

Regd. No. 2975

கு:

ஸ்ரீ ராமா நுழை ன் - 364

ஆசிரியர்: P. B. அன்னங்காராசாரியர், மஹாவித்வான்

SRI RAMANUJAN

EDITOR:

Mahamahimopadhyaya

P. B. ANNANGARACHARYA, Kanchipuram-631503.

வருட சந்தா ரூ. 10

ஐவித சந்தா ரூ. 25

பேராளாளர் பெற நடவடிக்கையால்
திருவாவடி கலே. சரணம்.

ஆழ்வாரைப்பட்டமானால் ஜீயார்
தீவிடுவதே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அஞ்சிச்செயல் வாழி
தாழ்வாது மில்குவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ஞரத்தவைகள் தாம்வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

10-9-1978.

ஸ்ரீரங்கம்

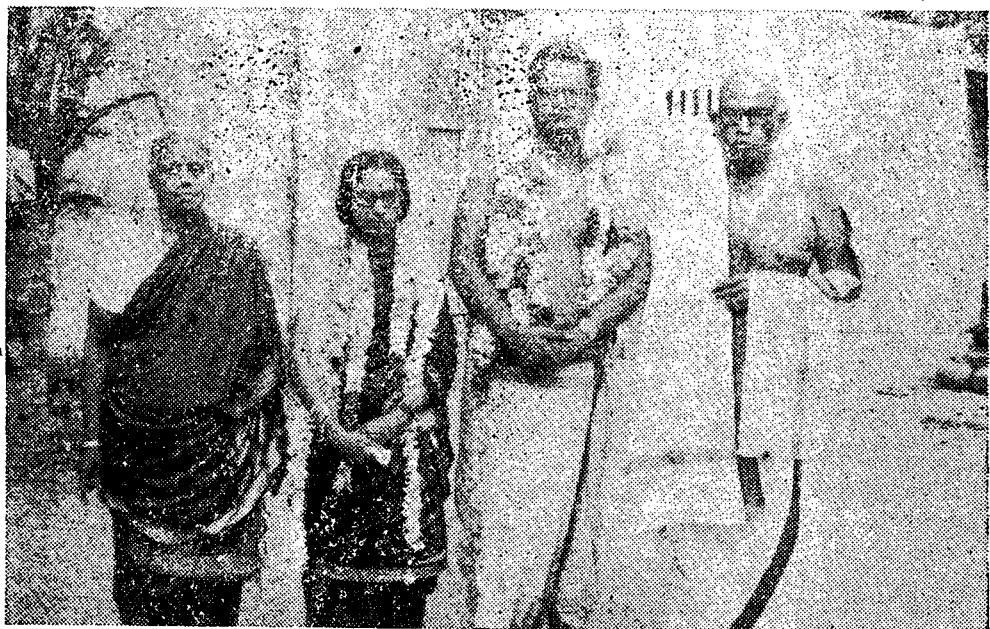
காளாயுக்தி வருஷம் ஆணி மாதம் 28-ம் தேதி (12—7—'78) புதன்கிழமை

வங்கேபுரம் அ. ஸ்ரீநிவாஸ் அப்யங்கார் குமாரன்
அட்வகேட் சிரஞ்ஜீவி : ரங்கநாதனுக்கும்

ஸ்ரீமான் திவாப்ரதீபம் ஸ்ரீ உ. வே. எஸ். ரங்கஸாமி அப்யங்கார் ஜேஷ்ட குமாரத்தி
சௌபாக்கியவதி : டாக்டர் சீதாவுக்கும்

திருப்பாதிரிப்புவிழூர் (Cuddalore) ஆரிய வைசிய சங்க கல்யாண மண்டபத்தில்

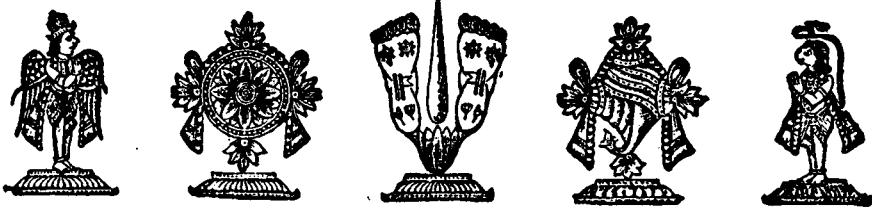
விவாஹ சுப முறைக்கும் நடந்தேறியது

சௌ : சீதாலக்ஷ்மி, சௌ : சீதா, சிரஞ்ஜீவி : ரங்கநாதன், A. ஸ்ரீநிவாஸ் அப்யங்

இந்த மாதா பிளாக்களும் வதுவர்களும் ஈகல ஈம்பத்துக்களுடன் நீடுமி வந்து—பத்ராதியர்

ஸ்ரீ ராமர் நுழை - 364

ஆசிரியர்:

மஹாமஹி மோபாத்யாய ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அன்னங்கராசாரிய ஸ்வாமி

தொகுதி - 21

காளையுக்திலூ ஆவண்மீ

10—9—1978

பகுதி - 4

அன்பர்களுக்கு அறிசிக்கின்றேன்.

அடியேனுக்கு அன்பர்கள் நாற்றிசையிலும் நிரம்பியுள்ளார்கள். நான்றிந்த அன்பர்களைவிட நான்றியாத அன்பர்களே அதிகமாயிருப்பார்களென்று நினைக்கிறேன். தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்று; நாற்றிசையிலும் என்றெழுதியுள்ளேன்.

நாடோறும் கிடைத்துவருங் கடிதங்களினால் தமிழ் நாட்டிலும் நாமறியாத அன்பர்கள் ஆங் காங்கு உள்ளார்களென்று அறியலாகிறது. சென்ற வாரத்தில் மூன்று நான்கு நாள் சிறிது உபாதி கொண்டிருக்க நேர்ந்தது. * மருத்து வளை நின்ற மாமனிவண்ணனைத் தவிர மற்றையோரைப் பெரும்பாலும் அழைப்பதில் லை. என்னையுமறியாமல் கிடந்ததனால் உற்றிருறவினர் சிகித்தஸைக்கு வழி தேடினார்கள். அது உடனே எங்கும் பரவிற்று. கடிதங்கள் குவிந்தன. ஆப்தர்களும் குழுமினர். சில விடங்களுக்குக் கடித மூலமாகத் தெரிவித்த தையும், சிலர்க்கு நேரில் சொன்னதையும் இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆசார்யஹ்ருதய முடிவில் ஒரு சூர்ஜை; (அதாவது) “உருமையோடே உற்றேஞுக்கா தொழிந்தது, நாடு திருந்த. நச்சுப்பொய்கையாகாமைக்கு, ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட, வேர்குடுவார்மண் பற்றுப் போலே யென்னுமவற்றிலும், இனியினி யென்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆரத்தியதிகார பூர்த்திக்கென்னுமது முக்க்யம்” என்பதாம். இதன் கருத்துச் சுருக்கம் வருமாறு—

(உருமையோடே உற்றேஞுக்கா தொழிந்தது.)—

பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு மின் நின் நீர்மையினியாழுமூடுமை என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்த போதே * உற்றேனுகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன் * என்னும்படி யருள்செய்யாமல் இவரை இந்திலத்திலே வைத்திருந்தது (எதற்காக வென்னில்); (நாடுதிருந்த) தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலானவற்றாலும் திருந்தாத ஜகத்து இவருடைய உபதேசங்களாலே திருந்துகைக்காக; (நக்குப்பொய்கை யாகாமைக்கு) ப்ரார்த்தித்தவுடனே மோகஷம் கொடுத்துவிட்டால் ப்ரபத்தியை விஷப்பொய்கையாக நினைத்துத் தன் பக்கவிலே ஒருவரும்வந்து ப்ரார்த்திக்கமாட்டார்களென்று நினைத்து அது அப்படி யாகாமைக்காக; (ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட) தானும் தன் விழுதியும் வாழும்படி இவரைக் கொண்டு கவிபாடுவிக்கத் தொடங்கின ப்ரபந்தம் முடிவதற்காக; (வேர்க்குடுவார் மண்பற்றுப்போலே) குருவேர்க்குடுமவர்கள் பரிமளத்தில் விருப்பத்தாலே மண்பற்றுக் கழற்றுதாப்போலே ஜஞாநிகளைச் சரம சீரத்தோடே வைத்து அநுபவிக்குமவ ணைகையாலே இவருடைய ஜஞான ப்ரேம பரிமா மெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற திருமேனியில் தனக்குண்டான விருப்பத்தாலே; (என்னுமவற்றிலும்) என்றிப்படி சொல்லப்படும்ஹேதுக்களிற்காட்டிலும், (இனியினியென்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்தி அதிகார பூர்த்திக்கென்னுமது முக்க்யம்)—* இனியாழுமூடுமை * என்று தொடங்கி * உன்னைப் பெற்று இனிப்போக்குவனே * என்னுமளவாக இருபதின்கால் இனியென்று சொல்லிக் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்தி பரம்பரையை விளைத்துப் பரமபக்தியளவான அதிகார பூர்த்தியை விளைக்கக்காகவே (பேறுபெறுவிக்கத் தாமதித்தது) என்று சொல்லுமிக்காரணமே முக்கியமானது. என்பதாம்.

இந்த ஆகேஷப் ஸமாதானங்கள் ஆழ்வாரொருவர்க்குத் தகுமே யல்லது பூமி பாரங்களான நம்போல்வார்க்குத்தகாது. கர்மசேஷ முள்ளவரையில் நாம் இங்கே துவளவேண்டியதுதான். * இனியாழுமூடுமை * யென்று நாம் பிரார்த்திப்ப வர்களுமல்லோம். ஆனாலும் * உள்ளுவாருள்ளிற்கெல்லாமுடனிருந்து அறியு மவனை எம்பெருமான் [போருளாளன்] அடியேன் வெளியிடத்தினைத்த நூல்கள் நிச்சேஷமாக முடிவுபெறுமலிருப்பதனால் அவற்றைத்தலைக்கட்டியே அடியேன்க் கொண்டு போகநினைத்திருக்கிறுள்ளேன்றே என்னியுள்ளேன்.

இன்று தொடங்கிய ஒரு நூலாவது-நாலாயிர—திவ்யப்பிரபந்தங்கள் தமிழ் மொழியாயிருக்கச்செய்தேயும், அவற்றில் கலசியுள்ள வடசொற்கள் [ஸம்ஸ்க்ருத பதங்கள்] ஆயிரக்கணக்கில் தேறும்; அவற்றையெல்லா மெடுத்து விளக்கத் தொடங்கியுள்ளேன். தமிழ்ப் பிரபந்தங்களில் வரும் வட சொற்கள் - தத்ஸமம், தத்பவம் என இருவகைப்படும். நாராயணன், கேசவன், மாதவன், மதுகுதனன், தாமோதனன், பாலகன், பரிபவம், கமலபாதம், சரணைவிந்தம..... இத்தகைய சொற்கள் தத்ஸமமெனப்படும். விஷ்ணுவை விட்டு வென்பது, ஹ்ருஷ்கேசனை இருமகேசனென்பது, ... இவைபோன்றவை தத்பவம் எனப்படும். ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியக்கூடியவை சில; அங்ஙனம் தெரியமாட்டாதவை பல. கண்ணபிரானுடைய பாலவீலைகளில் சப்பாணி கொட்டுதல் என்பதொன்று; இதனைப் பெரியாழ்வாரும் திருமங்கை மன்னனும் தம்தம் பிரபந்தங்களில் அநுபவித்துள்ளார்கள். “பாணி நா

ஸஹ பாணி - ஸஹபாணி; அதுதான் சப்பாணி - என்று ஒருகால் ஒரு பெரியவரிடம் கூறினேன். அவர் வியந்து மகிழ்ந்தார். இப்படி நாலாயிரத்திலுமுள்ள வடமொழிலிகாரச் சொற்களையெல்லாம் எடுத்து விவரிக்கத் தொடங்கியுள்ளே னின்று. திருப்பல்லாண்டு பன்னிரண்டு பாசுரங்களில் மட்டுமுள்ள இத்தகைய சொற்களை இங்கு ஆதர்ச்சருபேண (Samayile) காட்டுகின்றேன், காண்மினா;—

1. (பல்லாண்டு.) கோடி, மணிவர்ணை. - இவை தத்ஸம வடசொற்கள். தோள் - வடமொழியில் (தவர்க்க த்ருதீயமான) தோ: என்னுஞ்சொல் புஜபாஹு பர்யாயம்; கூரத்தாழ்வான் ஸாந்தராஹு-வை ஸாந்தரதோ: என்கிருர். பவழுதி மஹாகவி உத்தரராமசரிதத்தில் * வ்யாப்ருதைகைக்கதோஷ்னே: . - * என்கிருர் ஆகவே; தோள் என்பது வடசொல் விகாரம்.
2. (அடியோமோடும்.) சோதி-ஜ்யோதிஸ். பாஞ்சசன்னியம்-பாஞ்சஜூந்யம்.
3. (வாழாட்பட்டு.) இராக்கதர், இலங்கை.
4. (எடுநிலத்தில்.) மனம்-மநஸ். நகரம். நமோநாராயணை. பத்தர்-பக்தர்.
5. (அண்டக்குலம்.) அண்டகுலம், அதிபதி, அசரர், இராக்கதர், இருந கேசன், நாமம்.
6. (எந்தைதந்தை.) ஓணம் - ச்ரோணை, அந்தியம் - அந்தயம். (ஸந்த்யா) அரி-ஹரி. உரு-ருபம். அரியை-அரிஃ (பகவன்).
7. (தீயில்.) சக்கரம், மாயம்-(மாயா.) வாணன்-பாணை; குருதி-ருதிரம்.
8. (நெய்யிடை) நியதம், அத்தாணிச்சேவகம் - ஆஸ்தாநஸேவகம்; குண்டலம், சாந்தம் (சந்தநம்) நாகம்.
9. (உடுத்து.) பீதகம். திசை-(திஶா.) கருமம், நாகம்.
10. (எந்தாள்.) குடில்-குடரம்; மதுரா, நாகம்.
11. (அல்வழக்கு) கோட்டி-கோஷ்டி. அபிமாந துங்க:; நமோநாராயணை.
12. (பல்லாண்டென்று). நாமம், பவித்ரன், பரமேஷ்டை, சாங்கம். விஷ்ணு சித்த:; பரமாத்மா. ஆக இவை ஆதர்ஶமாகக் காட்டப்பட்டன.

இத்தகைய சில நூல்கள் எழுதத் தொடங்கியிருப்பவை நிறைவேறப் பேரருளாளன் அருள்புரியவேணும்; அருள்புரிவன்.

பத்ராதிப விழ்ஞாபனம் P. B. A.

பேரன்புடைய பெருமக்களே!, சதாப்தி கடந்த பெரியார்களின் பெருமை வெளியீட்டை இன்னும் ஆறுமாதம் வரையிலாவது தொடர்ந்து நடத்திவரவேணு மென்னும் விருப்பமுடையோம். நாம் நேராகத் தெரிந்துகொண்ட பெரியார்களைப் பற்றியே எழுதவேணுமென்று இது தொடங்கினேம். அப்படிப்பட்ட மஹான்கள் இன்னும் பலர் சேஷித்திருக்கிறார்கள்; அவர்கள் தவிர, கூப கூர்மஸதர்மாவான அடியேன்றியாத மஹநீயர்களும் பலர் ஆங்காங்கு எழுந்தருளியிருந்தவர்களைப்

பற்றியும் வெளியிடவேண்டுமென்று பலர் விரும்புவதனால் அன்னவர்களின் விருப்பத்தையும் பூர்த்தி செய்விக்கவேண்டுமென்கிற குதூஹலங் கொண்டு அடியே னுக்குப் பரிசிதர்கள் உள்ள விடங்களுக்குக் கடிதமெழுதப்பட்டுள்ளது. ப்ரக்ருதம் அச்சத்தாள் கிடைப்பது அரிதாயிருப்பதனாலும், பல மஹான்களுக்கு ஷஷ்டியப்பத பூர்த்தி மஹூராத்ஸவங்கள் திருமணங்கள் நடந்திருப்பதைப்பற்றி வெளியிடவேண்டியிருப்பதாலும் இவ்விதழில் அந்த வெளியீடு இடம்பெறுமலிருக்கின்றது.*

திவ்யப்ரபந்தபரீவரை

திருவல்லிக்கேணியில் வாழும் ஸ்ரீமான் மேதாவிமணி M. A. வெங்கட கிருஷ்ணன், M. A., தனது மாளிகையில் திவ்யப்ரபந்த ப்ரவசன பாடசாலை யேற்படுத்தி ஏறக்குறைய ஐம்பது மாணுக்கர்களைக் கைங்கர்ய நிஷ்ணைதர்களாக ஆக்கிவருவது மிகவும் புகழ்த்தக்கது. மேன்மேலும் ஒங்கி வளரவேண்டுமென்று மங்களாசாஸனம் செய்யத்தக்கது. அந்த வித்யார்த்திகளில் இருவர் ஒரு விவாஹார்த்தமாகச் சென்ற வாரத்தில் இங்கு வந்திருந்தார்கள். ஸ்ரீமான் கண்ணனென்கிற வொருவனை நோக்கி நான் சொன்னதாவது—

“கண்ண! உன்னை நான் இன்று பன்னிரு பாட்டு கேட்க;
நீ ஒன்றுகூட சொல்லவில்லையன்று?”

என்றேன். அதற்கு அவன் “தேவரீர் ஒன்றும் கேட்கவில்லையே! அடியேன் எப்படிச் சொல்வது? என்றான். கூட வந்திருந்த மற்றொரு மாணுக்கன் “ஸ்வாமிந்! அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறேன்” என்று தொடங்கி நான் கேட்ட பாசாங்களையெல்லாம் அடைவே சொல்லவிட்டான். எங்கனே யென்னில்;

- (கண்ண!) * கண்ண! நான்முகனைப் படைத்தானே * (பெரியாழ்வார்)
- (உன்னை) * உன்னையுமொக்கலையில் கொண்டு * ஷட்
- (நான்) * நான் கூறுங் கூற்றுவதித்தனையே * (பெரிய திருவந்தாதி)
- (இன்று) * இன்று வந்தித்தனையும் * (நாச்சியார் திருமொழி)
- (பன்னிரு) * பன்னிருதிங்கள் * (பெரியாழ்வார்)
- (பாட்டு) * பாட்டு முறையும் * (நான்முகன் திருவந்தாதி)
- (கேட்க) * கேட்க யானுற்றதுண்டு * (திருக்குறுந்தாண்டகம்)
- (நீ) * நீயுந்திருமகளும் நின்றுயால் * (முதல் திருவந்தாதி)
- (ஒன்று) * ஒன்றுண்டு செங்கண்மால் * (பெரிய திருவந்தாதி)
- (கூட) * கூடாச் சென்றேனினியென் * (திருவாழ்மொழி)
- (சொல்ல) * சொல்லமாட்டேண்டியேன் * (ஷட்)
- (இல்லை) * இல்லையல்லல் எனக்கேவினி * (ஷட்)
- (அன்று) * அன்றுயர் குலக்கொடியோடு * (பெரிய திருமொழி)

என்று பண்ணிரண்டு பாகாங்களுக்கு மேலாகவும் சொல்லித் தலைக்கட்டினன். அதன் பிறகு, கண்ணனாக்கிற மாணுக்கள் “ஸ்வாமி! தேவரீருடைய பரீகைக் கிளியின் திறத்தை அடியேன் இப்போதுதான் தெரிந்து கொண்டேன்; இன்னமுங்கடினமாகப் பரீகைகிறத்தாலும் பரீகைக்கலாம், விண்ணப்பம் செய்கிறேன்’ என்றார்கள்.

“அமரம் காவியம் மாகம் சம்பு நாடகம் அலங்காரம் தற்கம் வேதம் வேதாந்தம் புராணம் பாரதம் ராமாயணம் திருவாய்மொழி எல்லாம் சொல்லுவாயோ?” என்றேன். இந்த வினாக்கியத்தை யெழுதிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு உடனேசொன்னார்.

(அமரம்) * அமரவோரங்கமாறும் * (திருமாலை)

(காவியம்) * காவியங்கண்ணியெண்ணில் * (பெரிய திருமொழி)

(மாகம்) * மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் * ஷி

(சம்பு) * செறிதவச் சம்பு.... * (பெருமாள் திருமொழி)

(நாடகம்) * நாடகஞ் செய்கின்றனவே * (திருவாய்மொழி)

(அலங்காரம்) * அலங்காரத்தால் வருமாயப்பிள்ளை * (பெரியாழ்வார்)

(தற்கம்) * தற்கச்சமணரும் * (இராமானுச நூற்றந்தாதி)

(வேதம்) * வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு * (திருவாய்மொழி)

(வேதாந்தம்) * வேதாந்த விழுப்பொருளின் * (பெரியாழ்வார்)

(புராணம்) ” இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் * (திருவாய்மொழி)

(பாரதம்) * பன்னியிரக்குங்கால் பாரதாம் * (பெரிய திருமடல்)

(ராமாயணம்) * படிகொண்ட கீர்த்தியிராமாயண மென்னும் * (இராமானுச)

(திருவாய்மொழி) * திருவாய்மொழியின் மணந்தருமின்னிசை * ஷி

(எல்லாம்) * மற்றையமராருமெல்லாம் * (திருவாய்மொழி)

(சொல்லு) * சொல்லுவன் சொற்பொருள் * (பெரிய திருமொழி)

(வாயோ) * வாயோரைஞ்ஞாறு துதங்கள் * (பெருமாள் திருமொழி)

— திவ்யப்ரபந்த பரீகை முற்றுப்பெற்றது —

திவ்யப்ரபந்த ஸாரம்.

இந்தமகுடத்தின் பொருள். இரண்டு வகையாம்:-

1. திவ்யப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஸாரமான பொருள்.
2. திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குள் திருவாய்மொழியே ஸாரம் என்பது.

—அடைவே இரண்டையும் நிருபிக்கின்றேன்—

1) தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யயமின்றிக்கே தெரிவிக்கும்மைவ திவ்யப்ரபந்தங்களேயாம். [தத்வம்-ஹிதம்-புருஷார்த்தம்] பரதத்வமின்ன தென்று நிஷ்கர்ஷித்துத் தெரிவிப்பது, பகவத்ப்ராப்திஸாதனம் இன்னதென்று நிர்ணயித்து வெளியிடுவது, கடைசியாகப் பெற்றுக் களிப்பதற்கு உறுப்பான பேறு

இன்ன தென்று நிச்சயித்துத் தருதல்—ஆகிய மூன்றுதான் சாஸ்தரங்களுக்கு முக்யமான க்ருத்யமாகும். வேதாந்த சாஸ்தரங்களில் தலையான [ப்ரஹ்மஸுத்ர மென்கிற] சாரீரகமிமீமாங்களையானது ப்ரஹ்மம் பரப்ரஹ்மம் என்று ஸாமாந்ய சப்தத் தாலே பரதத்வத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போகிறதேயொழிய ஒரிடத்திலும் நாராயணனென்று நிர்தேசிக்கவில்லை. பல உபபத்திகளைக் கொண்டு ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யன் நாராயணனே யென்று நாம் அறுதியிட முடிந்தாலும் அந்த சாஸ்தரம்தானே கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாக ஸ்பஷ்டோக்தியாலே காட்டித் தாவில்லை யென்பது குறையேயன்றே? ஆழ்வார்கள் இக்குறைக்கு இடமில்லாத படி ஸ்ரீமந்தாராயணனே பரதத்துவமென்று ஐயந்திரிபற அறுதியிட்டருளினார்கள். *பொல்லாத தேவரைந் தேவரல்லாரத் திருவில்லாத தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு* என்பது முதலான பாசரங்களை இங்கே பரக்கவுபஞ்சலிப்பது. இனி உபாயஸ்வரூபத்தில் வந்தாலோ ப்ரபத்தியொழிய மற்றெருன்று தஞ்சமன்று என்று நம் ஆசார்யர்கள் திடமாகக் கொண்டிருப்பதற்கு மூலம் திவ்யப்ரபந்தங்களே யல்லது வேறெந்த சாஸ்தரமுமன்று, இனி புருஷார்த்த ஸ்வரூப நிர்ணயம் அருளிச்செயல் தவிர மற்றெந்த சாஸ்தரத்திற்கும் நிலமன்று; *கதாஹமை காந்திக நித்ய கிங்கர: என்று ஆளவந்தாரும், *நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்தய பேஷ்யா* நித்ய கிங்கரோ பவாநி* இத்யாதிகளை அஸ்க்ருத் அருளிச்செய்யும் எம்பெருமானுரும் கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தமென்று கொண்டது *அடிமை செய்யவேண்டு நாம்* *குற்றேவ லெங்களைக் கொள்ளாமற்போகாது* என்றிலை முதலான அருளிச்செயல்களைக் கொண்டேயன்றே. ஆக. தத்வஹித புருஷார்த் தங்களில் நிஷ்டகல்மஷிமான வைசத்யத்தை விளைப்பதே திவ்யப்ரபந்த ஸாரம் என்று முதல் யோஜனையின் நிர்வாஹம் காண்க.

(2) திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குள் ஓ திருவாய்மொழிதான் ஸாரம். என்கிற தவிதிய யோஜனையைப் பிடித்து இனி விழ்ஞாரிக்கிறேன். ஆழ்வார் எம்பெரு மானைத் திருவாய்மொழி முகத்தாலநுபவித்த அநுபவம் உலகத்தில் காணும் வாய் மயங்களில் எதிலுங் காணமுடியாதது. *பக்திப்ரபாவபவத்த்புத பாவபந்தஸன்து கஷ்டி ப்ரணயஸார ரஸளாகபூர்ண: என்று கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தபடி, பக்தி பரீவாஹ ரூபங்களான அத்புதாநுபவங்கள் காணலாவது திருவாய்மொழியிலே தான். 1. இளைய பெருமாள், 2. பாதாழ்வான், 3. சத்ருக்ஞழ்வான், 4. சக்ரவர்த்தி, 5. யசோதை, 6. ப்ரஹ்மலாதாழ்வான், 7. விழீஷ்ஞாழ்வான், 8. திருவடி, 9. அர்ஜுனன் முதலானர்படிகளை ஆழ்வார் பக்கவிலே ஸ்ரீஸுக்திமுகேந காணலாம். (இளைய பெருமாள்.) *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸ்வஸ்திக்தராயிந்தார் இவர்; ஆழ்வாரும்* அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு பெற்றவர். *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷ்டா ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* என்று பர்வதஸாநுக்களிலே ஸகல கைங்கர்யங்களும் செய்யப் பாரித்தவர் அவர்; இவரும் *திருவேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு ஒழிலில் கால மெல்லா முடனுய்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யப் பாரித்தார். *ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச் ச பிதா ச மம ராகவ: என்று பெருமானையே ஸகலவித பந்துவுமாகக்

கொண்டவர் அவர்; இவரும் *சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்க ஞம் மேலாத்தாய் தந்தையுமவரேயினி யாவாரே யென்றிருந்தவர். (2) பரதாழ் வான்) கைகேயியை சத்ருவாக நினைத்து “ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்ட சாரினீம்* என்று சீநி உபேக்ஷித்தார் அவர். ஆழ்வாரும் பகவத் விஷயத் தில் தாம் பதறுவதை ஸஹியாமல் விலக்கும் மாதாவை சத்ருபக்ஷமாக்கி * அன்னை என்செய்யிலென்?* என்றும், *உங்களோடெங்களிடையில்லையே* என்றும் உபேக்ஷித்தார். அவர் *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சாமஸ்ய* என்றிருந்தாப்போலே இவர்தாழம் *யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே* என்றிருந்தார். வளிஷ்டாதி புரோஹிதர் நீ ராஜாவாகவேணுமென்று நியமித்தவிடத்தும் மஹத்தான ஐச்வர்யத்தையும் தருணமாக நினைத்தாரவர்; இவரும் *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பு* என்று திக்கரித்தார். அவர் பெருமானுக்காக சித்திரகூட மலைக்குச் சென்றுப்போலே இவரும் * வேங்கடவாணினை வேண்டிச் சென்றே* என்று திருமலையப்பளை யதாமநோரதம் அநுபவிக்கைக்குச் சென்றூர், அவர் *ஸ காமமநவாப்பயைவ* என்று தன் மநோரதம் நிறைவேறப் பெருதிருந்தார்; இவரும் *காமுற்ற கையறவோடு* என்னும்படி தாம் காமுற்றது கைபெருமல் வருந்தி யிருந்தார். அவர் திருவடிநிலையைப் பெற்றூர். இவரும் *திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கண் கூட்டினை நான் கண்டேனே* என்னப்பெற்றூர். அவர் “பங்கதிக்தஸ் து ஜடிலோ பரதः” என்னும்படி கண்ணீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக் கிடைக்கிடந்தார்; இவரும் “கங்குலும் பகலுங் கண்டுயிலறியாள் கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்” என்கிறபடியே கண்ணீர் வெள்ளச் சேறு தோயவிருந்தார். அவர் முத்தாரிருக்க இளையார் முடிகுடக் கடவரல்ல ரென்கிற குலமரியாதை தப்பாமே தொண்டு பூண்டிருந்தார்; இவரும் ‘குடிக்கிடந்து ஆக்கம் செய்து நின் தீர்த்தவடிமைக் குற்றேவல் செய்து பொன்னடிக்கடவாதே வழிவருகின்ற வடிய ராகத் தம்மை யநுஸந்தித்தார்.

(3. சத்ருக்நாழ்வரான) “கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந” இத்யாதிப்படியே பாகவத சேஷ்டவமே பரமபுருஷார்த்தமென்று பரதாழ்வானுக்கே சேஷ்பூதாய் அவருடைய பாவநந்தவ போக்யத்வங்களிலே கால்தாழ்ந்து ‘பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான பெருமானுடைய வடிவழகிலும் துவக்குண்ணுடே பரதாநு வருத்தியே பணியாயிருக்கச் செய்தேயும், பரதாழ்வானுக்கு உகப்பென்ற ஆகாரத் தாலே பெருமானுடைய வடிவிலும் நெஞ்சசென்று “நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாகர்மி தமேவார்யம் விசிந்தயந்” என்றூர் அவர். இவரும் “நெடுமாற்கடிமையிலே பாக வத சேஷ்டவநிஷ்டாயிருந்தும் அந்தப் பதிகத்திலேயே ‘புலன்கொள்வடிவு என்மனத்ததாய்’ என்னும்படி யிருந்தார். (4. தசாதக்காவர்ததி.) “ந ததர்ப்ப ஸமா யாந்தம் பச்யமாநோ ‘நாதிப’ என்று பெருமாளை வைத்தகண் வாங்காதே யநுப வியாநிற்கச் செய்தேயும் த்ருப்திபெருதேயிருந்தான் சக்ரவர்ததி; இவரும் “எப் பொழுதும் நாள்திங்களாண்டுமீ யூழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்றை ராவழுதமே” என்று திருப்தி பெருமலே யநுபவித்தார். (5. (யசோதைதப்பிராட்டி) கண்ணப்ரான் “யமலார்ஜாநயோர் மத்யே ஜகாம கமலேக்ஷணः” என்று, மருள மருள விழித்துக்கொண்டு இரட்டை மருதமரங்களினிடையே தவழ்ந்து சென்ற

ஸ்ரீ ரஸ்து
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

உபந்யாஸக ஜெவாபாஞ்ச மாலை

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸஹாலித்வான்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர் சுவாமி.

துலாபாரகதோபந்யாஸம்

—*—

இதிலூஸ்பாராணாங்களில் நாள்டைவில் அனேக ப்ரகோப உத்கோபங்கள் நேர் ந்துவிட்டன வென்பதை அடியேன் பல நூல்களில் விவரித்திருக்கிறேன். ப்ராமாணிகர்கள் அச்சிட்டிருக்கும் ஸ்ரீ ராமாயணபாரதாதிகளில் ஆங்காங்கு “ப்ரகோபத்தஸ் ஸர்க்க: -ப்ரகோபதோதயாய:” என்று மதுடம் கொடுத்திருப்பதைக் காணுதின்றோம். அத்யாய ஸர்க்கங்கள் கிடக்க; சலோகங்களும் உருமாறிப் போனவை பல; இடம் மாறிச் சென்றவை பல; அறவே எடுப்பட்டுப் போனவை பல; புதிதாகவே வந்து புகுந்தவை பல. இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்கள் நம்முடைய ப்ராசீன நூல்களுக்கு நேர்ந்திருப்பதை அடியேன் விரிவுக்கு அஞ்சாமல் பல ப்ரகரணங்களில் உட்பாதித்திருக்கிறேன். இதிலூஸ புராணங்களில் அடியோடு இடம்பெறுத கதைகள் ஸஹிகதாகாலகோபகாரர்களிடத்திலும் ஸினிமாமேடைகளிலும் வெற்றிபெற்று விளங்குவதாகப் பல பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர்; அத்தகைய கதைகளுக்கு மஹாந்கள் இடமளிப்பது சோசநியம். மத்ஸ்ய புராணத்தில் 185, 186 ஆம் அத்யாயங்களில் துலாபாரதானத்தின் ப்ரசம்பிள்ளயன்னாது. திருவேங்கடமுடையான் ஸன்னிதியில் ப்ரார்த்தணையினாலாகும் பலவகை ஸம்ப்பக்ஞகளில் துலாபார ஸமர்ப்பக்ஞயும் ஒன்றுக் நடத்துவருக்கின்றது. ஸ்ரீ காஞ்சியிலும் தேவப்பெருமான் ஸன்னிதியில் திருமுற்றவெளியில் ஒரு சிறிய நாற்கால் மண்டபமுள்ளது; அதற்குத் துலாபார மண்டபமென்று பெயர் வழங்கிவருகின்றது. முற்காலத்தில் துலாபார ஸமர்ப்பக்ஞ இங்கும் நடந்து வந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீ கருஷ்ண சுரித்திருத்தில் ஆகரம் தெரியாத ஒரு துல்பார கதை சொல்லப்பட்டு வருகின்றது. இது பலவிதமாகச் சொல்லப்பட்டு வருவதாயிருந்தாலும் அடியேனறிந்த வொருவிதத்தை விழ்ஞாபிக்கிறேனிங்கு.

நாரதமாழனிவர் தேவலோகத்திலிருந்து அடிக்கடி கண்ணப்ராஜை ஸேவிக்க வருவார். ஒரு ஸமயம் வரும்போது அங்கிருந்து பாரிஜூத புஷ்பமொன்றைக் கையில் கொணர்ந்தார். “ஏங்கமின்ஸைத்யபரமாப்பாம் நிதியடிக்காய மங்களம்” என்கிறபடியே ருக்மிணிஸைத்யபாமைகாடன் கூடிக் குலாவிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணப்ராஜை ஸேவித்து அந்த புஷ்பத்தைப் பெற்றார்கள் கொடுத்தார். அதைப் பெருமான் சற்று அநுபவித்துவிட்டு அருகிலிருந்த ருக்மிணிப் பிராட்டி கையில் கொடுக்க, ருக்மிணிக்கு மிகவுக்கப்பட உண்டாயிற்று. ஸத்யபாமையின் மனம் விகாரமடையத் தொடங்கிற்று. ஏற்கெனவே கண்ணப்ராஜைக்கு ருக்மிணியிடத்தில்தான் மிகுந்த காத்தென்றும் தன்னிடத்தில் குறைந்த காதல்தானென்றும் நினைத்துக் குறையுற்றிருந்தவன் ஸத்யபாமை. ப்ரக்கருதம் பாரிஜூத புஷ்பத்தைத் தனக்குக்கொடாமல் ருக்மிணிக்குக் கொடுத்ததனால் அவனுடைய மனத்தில் மறம் விஞ்சியது. இந்த கிலேசத்திற்கு எப்படி நிவருத்தியென்று பல பெரியோர்களையுங் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் ஸத்யபாமை. உண்மையில் ருக்மிணியின் பதிப்பதி ஒப்புயர்வின்றிக் கணத்தாகையாலே அது காரணமாகத்தான் அவனிடத்தில் கண்ணனுக்குக் காதலதிகம் என்று தத்வ வித்துக்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள் தனக்குத்தான் பதிப்பதி அதிகமென்று ஸத்யபாமையும் தன் மனத்தில் நினைத்திருந்தாள்.

இப்படியிருக்கையில் கண்ணனுக்ருத் தன்மீது நிகரற் காதல் உண்டாக வேணுமென்று ஸத்யபாமை பல விரதங்களை யனுட்டித்து வந்தாள். நாடோராறும் விசேஷமான அதிதிழூஜகங் பண்ணுவதும் கேட்டார் கேட்டபடியே தானஞ்செய்வதுமாயிருந்தாள். இச்செய்தி நாரத முனிவர்க்கு எட்டியது. அவரோ குக்மினை பக்ஷபாதிகளிலாருவர். பதிபக்தியில் சிறந்தவள் குக்மினிப் பிராட்டிதானென்பது அவருடைய எத்தாந்தம். அதை உலகறியச் செய்வதற்கு இதுதான் நல்ல ஸமயமென்று தோன்றிற்று அவர்க்கு, ஸத்யபாமை கேட்டார்கேட்டதெல்லாம் தானம் பண்ணுவதென்று விரதங்கொண்டு அப்படியே செய்துகொண்டிருக்கிறுள்ளன்று (நாரதர்) செவியுற்றிருந்தபடியாலே ஒரு ப்ராஹ்மணவேஷம் பூங்கு நிலவுலகில் வந்து ஸத்யபாமையிடம் யாசகராய்ச் சென்று ‘அது வேணும் இது வேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்குமடைவிலே கண்ணனையும் தானம் செய்யுமாறு கேட்டார். ‘அப்படியே கொள்ளும்’ என்று இசைந்து கொடுத்துவிட்டாள். கண்ணனும் க்ரய விக்ரய தானவிநிமயா திகங்க்கு யோக்யனுப்பத் தன்னையமைத்திருந்த பாரதந்திரத்தாலே தன்னை ப்ரதிக்ரஹங்கொண்ட நாரதர் பிஸ்னே போகத்தொடங்கினான். அவனுடைய விச்லேஷத்தைப் பொருத ஸத்யபாமை ஹாஹாகாரி பண்ணத் தொடங்கினான். நாரதரோடு சிறிதுபோது வாக்வாதம் நிகழ்ந்தது. கடைசியாக ஒரு முடிவு சொன்னார் முனிவர்; துலாக்கோவொன்று நாட்டி அதில் ஒரு தட்டில் கண்ணனை வைப்பது; மற்றுமே தட்டில் ஸாவர்ஜூதிக்ரேஷட் வஸ்துக்களை வைப்பது; எடை ஸமமானவளவில் அந்த வஸ்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு கண்ணனைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவதாக. இது கேட்டு ஸத்யபாமை மிகவுகந்து அப்படியே யென்றிசைந்து விலையுயர்ந்த நவரத்ன பூஷணதிகாளன் கனத்த வஸ்துக்கள் பலவற்றையும் நிச்சேஷமாக ஒரு தட்டில்வைத்திட்டாள். கண்ணன் ஒரு த டிஸ் அமர்ந்திருக்கின்றார். அந்தத் தட்டு தாழ்ந்தேயிருந்தது. ஸத்யபாமையின் தட்டு உயரவேயிருந்தது. இவ்வதிசயத்தைக்காண உலகமெல்லாம் திரண்டது. ருக்மினிப்பிராட்டியும் வந்து. வேடிக்கை பார்க்கிறார். நாரதர் கண்ணனைக் கொண்டு போக வேண்டியதாக நேர்ந்துவிட்டது அது ருக்மினிக்கும் அநிஷ்டமாகையாலே அவருக்கு ஒர் உபாயம் தோன்றிற்று. உடனே தனது பூஜைபவன் ததிர்குச் சென்றேடு நாடோராறும் தான் கண்ணனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் அர்ச்சிக்கிற திருத்துமாய்தளங்களின் குவியலில்நின்றும் ஒரு தளத்தைக் கொண்டார்ந்து ஸத்யபாமையின் தட்டில் அவள் வைத்திருந்த ஸகல வஸ்துக்களையும் அப்பறப்படுத்தி அந்தத் திருத்துமாய் தளத்தை வைத்திட இருத்டும் ஸம்ரிலைக்கு வந்துவிட்டது. திருத்துமாய்த்தட்டு தாழ்ந்து மிருந்தது. அப்போது ஒரு ருக்மினியின் பதிபக்திக்கு அண்வரும் வியந்தனர். அதுநிற்க, ஸத்யபாமை தான் அனுஷ்டித்த விரதத்தின் பலனுக்கக் கண்ணனுடைய அன்பை அபரிமிதமாகப் பெற்றனள். அப்போது ஒருநாள் கண்ணனை நோக்கி ‘அன்று நாரதர் கொண்டார்ந்து கொடுத்த பாரிஜாத புஷ்பத்தை எனக்குக் கொடுக்க மனமில்லாமல் போயிற்றேயுமக்கு!’ என்று மிக்க மனக்குறை காட்டிப்பேச, அதற்குக்கண்ணன் ‘ஸத்யே! ஸுறையுருதே, ருக்மினிக்கு ஒரு புஷ்பமன்றே கொடுத்தேன்; கல்பவிருஷ்டத்தையே கொண்டார்ந்து உன்முற்றத்தில் நட்டுவிடுகிறேன் பார், என்று சொல்லி, நரகாஸூரன் செருக்கையடக்கும் வியாஜமாக ஸத்யபாமையோடு கருடாருடனுக்கச் சென்று அவளைக் கொலைக்கிட்டு இந்திரனிடம் வந்தபோது * என்னுதன்தேவிக்கு அன்று இன்பப் பூலீயாதாள் தன்னுதன் காணவே தண்டுமாற்தினை, வன்னுதப்பள்ளால் வலியப் பறித்திட்ட என்னுதன் * என்று பெரியாழ்வாரும், *மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய்வன்துவரை நட்டான் * என்று திருமங்கையாழ்வாருமருளிச் செய்தபடியே அவ்விடத்துக் கற்பகத் தருவையே பெயர்த்துப் பெரியதிருவடியின் தோளில் வைத்து த்வாரகைக்குக் கொண்டார்ந்து ஸத்யபாமையின் முற்றத்தில் ஸ்தாபித்தானுயிற்று. அந்த வந்தையும் ஆகாசப் பரப்பெங்கு மோங்கி வளர்ந்தபடியாலே பூக்கள் பூத்துவிழுவதெல்லாம் ருக்மினிப் பிராட்டியின் முற்றத்திலேயாகும். இதிலிருந்து வேரெருகு கதை.

துலாபாரகதோபந்யாஸம் முற்றிற்று.

ரூக்மிணි கல்யாணேபந்யாஸம்.

—*—

ஸம்ஸாரிகளான நாம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான பல ஸம்ஸ்காரங்களினிடையே விவாஹ மொன்று செய்துகொள்ளுவிகிறோம். “இமாம் கந்யாம் தர்மப்ரஜார்த்தம் வ்நணீமஹே” என்ற சொல்லிக் கந்யகையை வரிக்கிறோம். எம்பெருமான் ப்ரஜார்த்தமாகப் பாணிக்கறூணம் செய்து கொள்ள வேண்டியதில்லை; ஐந்தசக்ரவர்த்தி எதோ பிராட்டியை; பெருமானுக்குக் கந்யகாப்ர தானம் பண்ணும்போது “ஸஹதர்மசீ தவ” என்று சொல்லியிருக்கக் காண்கையாலே ‘தர்மப்ரஜார்த்தம்’ என்ற இரண்டில் தர்மார்த்தமான விவாஹமே விபவாவதாரங்களில் எம் பெருமான் உகந்தருளின தென்று உணர்க. அந்த தர்மம் எதுவென்றால், *விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞச் சரணைதவத்ஸலை: என்ற எதோபிராட்டியின் திருவாக்கிலே நோக்காக ஸஸர்வாவஸ்த ஸக்ருதப்ரபந்தநூத்தா ஸம்ரகஷணைகவர்தீ தர்மோ விக்கறூவாந்* என்று [தசாவதாரஸ்தோத்ரே] ஸவாமியருளிச் செய்தபடி சரணைகத பரித்ராணந்தான் தர்மமென்று தேறுகின்றது. *ஸஹதர்ம சரீம் செளரேஸ் ஸம்மந்தரிதஜகத்திதாம், அநுக்ரஹமயீம் வந்தேதித்யமஜ்ஞாத நிக்ரஹாம் என்னப் பெற்ற பிராட்டியின் ஸஹயோகமில்லாமல் இந்த தர்மம் நிறைவேருது. *ஸக்ஞம்யா ஸஹம் ஹநஷ்டீகேசோ தேவ்யா காருண்யருபயா, ரக்ஷக: இத்யாதி ப்ரமாண ப்ரஸித்தியுமள்ளது. அந்த ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி எம்பெருமானுடைய அவதாரங்கள்தோறும் தானும் வெவ்வேறு நிரு நாமங்கள் பெற்று அவதரிப்பதாகப் புராணாதந்ததில் பராசர மஹர்ஷி கூறுகின்றார். (1-8-144.) *ராகவத்வேபவத் எதோ ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜுநமநி, அந்யேஷா சாவதாரேஷா விஷ்ணே ரேஷாநபாயிநி. தேவத்வே தேவதேஹேபம்மநுஷ்யத்வேசமாநுஷி; விஷ்ணேநூர் தேஹாநுரூபாம்வை கரே ர த யே ஷ ர த ம ந ஸ தநும்: இத்யாதிகள் காண்க. *அழகியாரிவுலகு மூன்றுக்கும் தேவிமைததுவர்பலருளர்* என்றும் *தக்கார் பலர் தேவிமார் சாலவுடையீர்* என்றும் பராங்குச பரகரலர்கள் பணித்தபடி க்ருஷ்ணவதாரத்தில் தேவிமார் பலரிருந்தாலும் ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கே ப்ராதாந்யமுள்ளது. இப்பிராட்டியின் விவாஹ சரித் திர்த்தை நம்மாழ்வார் பெரியாழ்வார் ஆண்டாள் மூவருமே சிறிது அநுபவித்துவெளியிட்டுள்ளார்கள். *அன்றங்கமர்வென்று உருப்பினி நங்கை அணிந்துகொள்ளுனர் புணர்ந்தான்* என்பது நம்மாழ்வார்பாகரம். *உருப்பினிநங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு.... *உருப்பினி நங்கைதன்ஜீன மீட்பான்.....* என்பவை பெரியாழ்வார் பாகரங்கள். *கண்ணுலக்கோடித்துக் கண்ணிதன்ஜீனக் கைப்பிமிப்பான், தி ண் ணூ ர ந தி ரு ந த சிகபாலன் தேசமிந்து, அண்ணுந்திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்த பெண்ணுள்ளன்* என்பது ஆண்டாள் பாகரம்..... முன்னுடை முற்றிற்று.....

இந்த ருக்மிணீ விவாஹ வருத்தாந்தம் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் ஐந்தாவது அம்சத்தில் இருபத்தாருமத்யாயத்தில் அதிலைம்கூழிப்பதமாக முடிக்கப்பட்டது, ருக்மிணிரூபாக் கண்ணான் காலதித்திருந்தான். அவளும் கண்ணானைக் காதலித்திருந்தாள். கண்ணன் அவைகளைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி யாசித்தும் ருக்மிணியின் உடன் பிறந்தவனை ருக்மியானவன் த்வேஷாத்தினாலே கண்ணனுக்குக் கொடாமல் சிகபாலனுக்குக் கொடுப்பதாக வாக்களித்துக் கண்ணுலமும் கோடித்து விட்டான். அப்போது அவைக் சிகபால: திகள் வந்து சேர்ந்ததுபோவ ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பலர் மாதிகளும் வந்து சேர்ந்தனர். விவாஹத்தின் முன்னுளே கண்ணன் ருக்மிணியைக் கவர்ந்து தவாரகைக்குத் தேரேற்றிக்கொண்டு போனன். பிறகு ப்ரபலயுத்தம் நடக்க, வெற்றிபெற்ற கண்ணன் தவாரகை பில் ருக்மிணியை விதிபடி மணந்துகொண்டான். என்னுமில்லாவே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்கூறிய கதை.

ஹரிவிமசத்தில் விள்ளுவு பர்வத்தில் 59. 60 ஆகிய இரண்டு அத்யாயங்களில் இக்கதை சிறிது விரிவாக வருணிக்கப்பட்டது அதிலும் ருக்மிணீஹரனம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டு பிறகு நடந்த போர் மிக விரிவாக வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றூபாகவத — தசமஸ் கந்தத்தில் (52 53, 54 அத்யாயங்களில்) இக்கதை விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை ஸம்கேஷ பித்து விஜ்ஞாபிக்கிறேனிங்கு. விதர்ப்ப தேசத்தரசன்பீஷ்மகணைப்பவன். அவனுக்குஜந்துபுத்திரர் களும் புத்திரியுமிருந்தனர் அவன் தான் ருக்மிணியென்கிற கடைப்பென். அவன் இயற்கையில் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் அம்சமாதலாலும், தன் தந்தையைக் காண வருபவர்கள் பலரும் ஸ்ரீக்ருக்ண குண சேஷ்டிதாங்களை மேம்படச்சொல்லக் கேட்டவாாதலாலும் கண்ணபிரான் மீது மிகக் மயல்கொண்டாள். அவளையே மணந்து கொள்வதாக வறுதி கொண்டாள். கண்ணனும் ருக்மிணியின் குணத்தையங்களைக் கேட்டிருந்து அவளையே நெஞ்சிற்கொண்டன். இந்த ஸம்பந்தத்தை உற்றுரைவினரணைவரும் உகந்திருந்தனர்; ருக்மியென்கிற தமையன் மட்டும் கண்ணனிடத்துப் பகை கொண்டிருந்ததனால் தங்கையான ருக்மிணியை சிசுபாலனுக்கு மணம் புரிவிக்க எண்ணங்கொண்டான். இதையற்று மிக வருந்தின ருக்மிணி ஆப்தனுவோர் அந்தணைக் கண்ணனிடம் தூதனுப்ப நினைத்தாள். தன் காதலைக்காட்டும் சில சூலோகங்களைப் பொறித்துப் பத்ரிகையொன்று கொடுத்தனுப்பினான். அதைப் பெற்றுக்கொண்ட வந்தனை விரைந்துசென்று தவாரகா புரியைச் சேர்ந்து கண்ணபிராணைக்கண்டு பசிதீர்ந்து குசலப்ரசனங்களைல்லாமான பிறகு ருக்மிணியின் ஸந்தேசத்தை கோப்யமாகக் கொடுத்தனன். ப்ரேமகனமான அப்பத்திரிகையிலிருந்த ஏழு சூலோகங்களையும் கண்ணபிரான் மிகுந்த குதுஹலத்தோடு வாசித்துப்பார்த்து உள்ளம் பூரித்தனன்.

அந்த ஸய்த சூலோகியின் ஸாரமான கருத்தாவது, கண்ண ! உனது திருக்குணங்களைச் சொலியுற்ற என்னுடைய மனம் நாணமற்று உன்பக்கலில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றது. ஸகல குணங்களும் நிரம்பிய உன்னை எந்த குலமகள் தான் விரும்பமாட்டாள்? செந்தாமரைக்கண்ண ! உனக்கே அந்றுத் தீர்ந்த வென்னை வேப்ரூரு கூடுத்தரன் தீண்டாதபடி நோக்கிகொள்ள வேணும். நான் செய்த பலவகைப்பட்ட ஸுக்ருதங்களினால் பகவான் உகந்திருப்பனுக்கில் சிசுபாலன் முதலான அற்பர்கள் என்னைத் தீண்டாதொழிய வேணும். நாளைவதுவைமணமென்று; நாளிட்டு சிசுபால னுக்கு என்னைக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்திருப்பதால் நீ சேனைகள் குழிவிரைந்து இவ்விடம் ஏகாந்தமாக வந்து எதிரிகளைத் தொலைத்திட்டு என்னைக் கைக்கொள்ள வேணும். அந்தபுரத்தினுள்ளே யிருக்குமென்னைக் கைக்கொள்வதெங்கன மென்று விசாரப்பட வேண்டா; முன்னால் தேவீழுதைக் கிக்கு ஒரு புறப்பாடுண்டு மனமகளான வென்கு; அந்த ஸமயத்தில் என்னைக் கைக்கொள்வது எளிய வுபாயம். எவ்வகையினுலேதும் உன் திருவருஞ்கு நான் இலக்காகா தொழியில் வாழில் வேண்; நாறு பிறவி பிறந்தாகிலும் உன்னைப் பெற்றே தீருவேன் — என்பதாம்.

இக்கருத்துக்கொண்ட சூலோகங்களை வாசித்த கண்ணபிரான் ஸந்தேசம் கொணர்ந்த அந்தணை நோக்கி 'அவனுடைய காதலுக்குக் குறைந்ததன்று என்னுடைய காதல்; ஆனாலும் விரோதி கண்திருக்கின்றது; இருக்க்கட்டும்; அவளை எப்படியாவது கைக்கொண்டே தீருவேன்' என்று சொல்லிச் சாரத்தைய யழைத்து விரைவில் தேரைக் கொண்டுவருமாறு கட்டளையிட அப்படியே ரதம் வந்து நின்றது. வந்த அந்தணானுடன் தேரின்மேலேறிப் புறப்பட்டு ஓரிரவு விதர்ப்ப தேசம் வந்து சேர்ந்தாயிற்று. ருக்மிணியின் தந்தை தன்மகனுடைய வாக்குக்கு வசப் பட்டிருந்ததனால் மகளைச் சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்க நிச்சயித்துச் சடங்குகளும் செய்தாயிற்று பாளை கழுகு பரிசுடைப் பந்தல்களும் தோரஞ்ஞாங்காரங்களும் மற்றும் ஆச்சரியமான அமைப்புகளும் கண்டவிடமெங்கும் கண்களைக் கவருமாறு நிரம்பியிருந்தன. ருக்மணிக்கும் உத்தமமான அலங்காரங்களைச் செய்வித்து விவாஹ பூர்வாங்கச் சடங்குகளையெல்லாம் நிறைவேற்றியிருக்கையில், சிசுபாலனுடைய தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்யவேண்டிய விவாஹ பூர்வாங்கச் சடங்குகளையெல்லாம் நிறைவேற்றியிருக்கையில், சிசுபாலனுடைய தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்யவேண்டிய

விவாஹ விரதங்களைச் செய்வித்து முடித்துப் பெருங்கூட்டத்துடன் வந்துசேர, பேருவகை கொண்ட விதர்ப்பராஜன் அவர்களை வெவ்வேறு விடுதிகளிலே யிருத்தினான். கண்ணனுக்கு வைரி கரும் சிசுபாலனுக்குத் துணைவர்களுமான ஸால்வன் ஜராஸந்தன் தந்தவக்ரன் பெளன்ட்ரகன் முதலானுர் பலரும் வந்து பலாத்காரமாக ருக்மிணியைக் கைக்கொள்ளப் போகிறு வென்று ஒரு ப்ரவாதம் ஜாரில் பரவியிருந்தபடியால் அப்படி ஏதேனும் விரோதம் நேருமாலில் போர் மூட்டிப் புடைத்திடுவோம்' என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

இச்செய்தி பலராமன் செவியில் விழ, கண்ணன் ஒருவனுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றிருப்பதையறிந்து அதிசய்கித்து, பெருஞ்சேனிகளுடன் புறப்பட்டு உடனே விதர்ப்ப தேசத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனன். கருங்கண பலராமாதிகள் அப்ரகாசமாகவே ஒருபுறமுந்தனர். ருக்மிணியோ துடிக்கிறுள். வக்னவேலை நெருங்குவதை நோக்கியும் கண்ணனிடமிருந்து ஒருசெய்தியும் கிடைக்காதது பற்றியும், போகவிட்ட அந்தணனும் மீண்டு வராதது குறித்தும் எண்ணுதன பலவுமென்னிச் சிந்ததைக்கடலுள்ளாழ்ந்து துவண்டு கிடக்கிறார் சுபசகுணங்கள் தோன்றுகின்றன. ஸாஸ்மயத்தில் கண்ணனுலனுப்பப்பட்ட அந்த அந்தணன் அந்தப்புறத்திலே வந்து ருக்மிணியைக் ஸந்தோஷித் செய்தியைத் தெரிவித்துவிலகினான். பலராமனும் கண்ணனும் பரிஜூந பரிவாரங்களுடன் விவாஹ மண்டபத்தருக்கில் வந்துசேர அவர்களைக் கண்ணனுவங்காண வந்தவர்களாக நினைத்த அரசன் அவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளைப்பண்ணி விடுதிகளிலேயிருத்தினான். கண்ணபிரான் வந்தனனென்று செவியற்ற நகரத்தவர்களைவரும் வந்து கண்ணனுடைய வடிவழகை நோக்கி 'நம்முடைய ருக்மிணிக்கு இவன் கணவனுக வாய்க்கமாட்டானு!' என்று இதுவே பேச்சாக விருந்தனர்.

இப்பால் ருக்மிணி அந்தப்புறத்தினின்று புறப்பட்டு இஷ்டதேவதையைத் தொழுவதற்கு எண்ணிறந்த பரிவாரங்களுடன் வீதியார வருகின்றார். மத்தளங்கொட்டவும் வரிசங்கம் நின்றாத வும் வாய் நல்லார் நல்ல மறையோதவும் பாப்பளச் சிட்டர்கள் பல்லாரெடுத்தேத்தவும். மந்தகதி யாக வருகின்றவன் அங்கு நிற்குமரசர்களையெல்லாம் கடைக்கணிக்கும் வியாழமாகக் கண்ணனைக் கண்டு காழுற்ற வண்ணமாகவே தேரின்மீது ஏற்படுக,* கண்ணுவங் கோடித்துக் கண்ணிதனைக் கைப்பிடிப்பான். தீண்ணுர்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசமிக்கு, அண்ணுர்ந்திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்தபெண்ணாளன் பேணஞ்சுர் போமருங்கமே* என்று ஆண்டாளருளிச் செய்தபடி அப்பிராட்டியைக் கண்ணன் கவர்ந்துகொண்டு விரோதி வர்க்கங்களைக் கிழுக்கெடுத்துத்துவராபதியிற் சென்று சேர்ந்து சாஸ்தர விதிப்படி மணம்புரிந்து லக்ஷ்மீபதியாக விளங்கினான். ருக்மிணீ விவாஹோபந்யாஸம் முற்றிற்று.

இங்கொரு விட்டஞ்சூராபனம்;— ஸ்வாமி பணித்த யாதவாப்யதயத்தில் பதினேராம் ஸர்க்கத்தின் முடிவில் பலராமரே வதிகளின் மணம் கூறித் தலைக்கட்டி பன்னிரவ்வாடம் ஸர்க்கத்தில் ருக்மிணீப்பரஸ் தாவும் தொடங்கப்பட்டது. இந்த ஸர்க்கம் யூர்த்தியாகப் பெரும்பாலும் ருக்மிணியின் ஸௌந்தரஸ்ய லாவண்ய வர்ணனாப்ரசரம். அடுத்த பதின்மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் கண்ணபிரானைமுந்தருள்வது முதலான சரிதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. ருக்மிணீ ஒரு ப்ராஹ்மணாஜைக் கண்ணனிடம் தூதழுப்பியதாக ஸ்ரீபாகவதத்தில் சொல்லப்படுகிறகதையை இதில் ஸ்வாமி யருளிச் செய்யாததனால் அது ப்ரகடிப்தமாயிருக்குமோவென்று சிலர் சங்கிக்கிறார்கள். இந்த சங்கைவெண்டா. (யாதவா—ஸர்க்க 18 சுலோ. 20) *அவற்றும் தவயா தூதமுகேந தூராத் ஸாத்வயா ஸமாஹுத இஹோபயாத: என்பதில் “தூதமுகேந அஹம் தவயா ஸமாஹுத:” என்றிருப்பது காணக.

நாச்சியார் திருமொழியில் (ப.ஒ.) *பூங்கொள்ளதிருமுகத்துமடுத்துதீயசங்கொலியும் சார்ங்க-வில் நானெனுஸ்யும் தலைப்பெய்வதெஞ்சூரான்றுகொலோ* எற்றவிடத்துப் பெரியவாச் சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்* இரண்டவதாரத்தில் இரண்டு பிராட்டிமார்க்கு உதவினது தனக்கொருத்

திக்குமே வேண்டும்படியாய்த்து இவள் தசை சீசுபாலன் ஸ்வயம்வரார்த்தமாக வொருப்பட்ட ஸமயத்திலே புறச்சோகீஸிலே ஸ்ரீபாஞ்ச ஐந்ய கோஷமானது வந்து தரிப்பித்தது ருக்மிணிப்பிராட்டியை;....” என்கிற ஸ்ரீஸுக்தியுள்ளது.இதையடியொற்றி ஸ்வாமி (யாதவாப்புதயே-12.ஸ. முடிவு சுலோகத்தில் (ருக்மிணிப்பிராட்டியின் துடிப்பு தவிர்ந்து தரிப்பு உண்டானதற்கான நிமித் தங்களைச் சொல்லும்மடைவில் *ப்ரத்யாஸந்தநம் முஹாருதசரத் பாஞ்சஜுந்யப்ரஞ்சுத: என்றநுளிச் செய்தார் ஸ்ரீபாகவதத்தில் (10.52-87ல்) *ஏவம் வத்வா: ப்ரதீக்ஷாந்த்யா கோவிந்தாகமங்ந்துப் பாயமண்ரூர். புஜோ நேதரம் அஸ்புரந் பரியாஷ்னை: என்று இவ்வளவே சுபநிமித்தவங்களுண்டானதாகச் சொல்லிற்று. ஸ்வாமி தேசிகன் *ஊருஸ் ஸவ்யோ நயநகமலம் ப்ர்லதாசாபி தன்யா: ப்ராவேபந்த* என்று அந்த சுப சகுணங்களையும் ஸாதித்து, பாஞ்ச ஐந்ய ப்ரஞ்சுதத்தையும் ஸாதித்துத் தகீக்கட்டினார் *அசோகவனத்தில் மாயாசிரஸ்ஸைக் கண்டு கலங்கியிருந்த பிராட்டியை சார்ங்கவில் நாணை தரிப்பித்தது. கண்ணனெழுந்தருளாமை பற்றிக் கலங்கித் துடித்திருந்த ருக்மிணியைப் *ழுங்கொள்திருமுகத்து மடுத்துதிய சங்கொலி தரிப்பித்தது -என்று பெரியவாச்சான் பின்கொ யருளிச்செய்தது.....

வத்ஸலாபரிணயக்ஞதை

கீழே துலாபாரக்கதை விஜ்ஞாபிக்கும்போது தெரிவித்த அவதாரிகை இங்கும் ஸ்மரிக்கத்தக்கது. வத்ஸலாஹரனைபந்யாஸமென்றும் இதை நிர்தேசிக்கலாம். ஐந்மேஜூயர் ‘வத்ஸலாஹரணம் ப்ர்லஹி, என்று கேட்க, ஜைமினி: = “இந்தர்ப்ராஸ்தே புரா பாண்டுபுத்ரா: கில நிவாளிநி:, தைவாத த்தழுதப்ரஸங்கேந வநவாஸச சதை: க்ருத: ‘ என்று ஆரம்பமுள்ளது; எண்பது கலோகங்களுள்ளன ஐந்மேஜூய மஹாராஜனுக்கு ஜைமினிப் ஹர்ஷி வத்ஸலாஹரணகதை சொல்லுவதாக வொருப்ராணம் குந்தி ஸூபத்ரை அபிமந்யு ஆகிய இவர்களைப் பாண்டவர்கள் ஹரித்வாரத்தில் விதுரக்குறுவத்தில் இருக்கச் செய்து த்ரெளபதியுடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அந்த ஸமயம் தூர்யோதனன் சகுணியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். நம்முடைய யுக்தினூறும் பஞ்கவில்லையே; எவ்வளவோ குழிச்சிகள் செய்தும் பாண்டவர்கள் இன்னமும் சாகாமல் கொழுத்திருக்கிறார்களே. இதற்குக் காரணம் கிருஷ்ணன் அவர்களுக்குப் பக்ஷபாதியாயிருப்பதுதான். அந்தக்ருஷ்ணனை எப்படியாவது நம்பகைத்தில் சேரும்படி செய்ய முடியாதா? என்று, அதற்கு சகுணி சொன்னான்— ‘பலராமனுக்கு வத்ஸலையென்று ஒரு பெண்மகளிருக்கிறார்களே; அவனை உன்மகன் லக்ஷ்மணனுக்கு விவாஹம் செய்வித்து விட்டால் கண்ணன் நமக்கு ஸம்பந்தியாய் விடுவன்; மேற்கொண்டு சொல்லவேண்டியது என்ன தீருக்கிறது? என்று இது நல்ல உபாயமென்று ஆமோதிக்கப்பட்டவுடனே விவாஹ நிச்சயம் செய்ய த்வாரகைக்குப் புறப்பட்டு விட்டான் சகுணி. அங்கு வார்த்தை நடந்தது, பலராமனுக்கும் ரேவதிக்கும் ஸம்மதமாயிருந்தது. ஆனாலும் கண்ணனுடைய அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினார்கள். கண்ணன் ‘முத்தண்ணே! ஸூபத்ரையின் புத்திரனுன அபிமந்யுவுக்கு வத்ஸலையைக் கொடுப்பதாக ஏற்கெனவே வாக்குத்தத்தம் செய்திருப்பதை மறந்து விட்ட ரோ? என்றால், அதற்கு பலராமன் சொன்னதாவது, ‘மறந்தேன்ஸ்லேன் அப்போது பாண்டவர்கள் நல்ல ஸ்திதியிலிருந்தார்கள். அந்த ஸ்திதிமாற்றிவிட்டதே என்று; அதற்குமேல் கண்ணன் அப்படியானால் ஸரி; தெய்வஸஸ்கல்பம் போல் நடக்கட்டும். என்று சொல்லிவிட்டான். உடனே பலராமன் விவாஹ நிச்சயம் செய்து சகுணியிடம் லக்ன பத்ரிகையும் கொடுத்துவிட்டான். அந்தப் பத்ரிகை தூர்யோதனனுக்குக் காட்டப்பட்டது. அது பீஷ்மத்ரோனுதிகளின் பார்வைக்கும் வந்தது. மற்றும் பெரியோர்கள் அதைப்பார்த்து ‘இதை ஸ்ரீக்ருஷ்ணப்ரபு ஆமோதித்திருக்கமாட்டார்; ஆகவே இந்த விவாஹந் நடைபெற்று, என்று சொல்லிக்கொண்டார். இது ஏகாந்தமான வார்த்தையேயாழிய வெளிப் படாட்டானதன்று.

தூர்யோதனாதிகள் விவாஹ ஸம்பிரமண்கொண்டு த்வாரகைக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அதற்குமுந்தி தூர்யோதனனுக்கு ஒர் ஆலோசனை தோன்றிற்று. (அதாவது) ஸூபத்ரையினுலும்,

அபிமந்யுவாலும் இந்த விவாஹத்திற்கு ஏதேனும் இடையூறு விளையக் கூடும்; ஆகவே ஓர் உபாயம் செய்வோம்; இந்த லக்ன பத்ரிகையை ஸாபத்ரைக்கு அனுப்பினோகில் அவள் பார்த்து அஸஹிங்குனுதையாலே மூர்ச்சையடைந்திடுவள்' உயிரையும் துறந்திடுவள் அபிமந்யுவுக்கும் இதே கதியாகும் பிறகு விவாஹம் இடையூறுரூபின்றி நடைபெறும்-என்று. பிறகு இவ்வாலோ சளையின்படியே செய்ய. ஸாபத்ரை மூர்ச்சையடைந்து விட்டாள். இதையறிந்த அபிமந்யு வந்து தாயைத் தேற்றி 'கண்ணனுடைய உதவியினால் வத்ஸலையை நானே மணந்து கொள்வேன், என்றான். ஸாபத்ரை ஸாரத்தயம் செய்ய அபிமன்யு ரதத்திலேறி தவாரகைக்கு விரைந்து செல்லப் பறப்பட்டாள், ரதம் செல்வதற்குக் காடுகள் இடையூறுயின்றந்தனால் தன்னுடைய அம்புகளால் காட்டையழித்துக்கொண்டீடு சென்றன. அந்தக்காடு பிமேஸனானுக்கு இடிம்பீயினிடம் பிறந்த கடோத்கசனுடையது. ஆகையால் அவன் கோபங்கொண்டு அபிமந்யுவைக் கொன்றுவிட்டாள். ஸாபத்ரை தன் மகன் மாண்டதற்காக அழுது கொண்டிருக்கையில் பகவானே பராசக்தி ரூபமாக வந்து தான் கொண்டு வந்திருந்த அம்ருத கலசத்தில் ஸாபத்ரையினுடைய இவன் கைகளையும் வைக்கக் கூடால்லே, ஒருகையால் அபிமந்யுவைத் தடவிக்கொடுத்தால் அவன் பிழைத்து விடுவ னென்றும் மற்றெல்லோருக்கு கையால் வேறு யாராவது இறந்தால் அவளையும் பிழைப்பிக்கலாமென்றும் சொன்னார். அப்படியே அபிமந்யு பிழைத்து கடோத்கசனைக் கொன்றுமித்தான். தன் மகன் மாண்டதற்காக ஹிடிம்பி பஞ்ச பாண்டவர்கள் பேரேச் சொல்லி அலறினார். அப்போது விசாரிக்கையில் கடோத்கசன் அபிமந்யுவுக்கு அண்ணனென்று தெரிந்து. கொண்ட ஸாபத்ரை மற்றெல்லோருக்கு கையால் அவளைத்தடவிக்கொடுத்து அவளையும் உயிர் மீட்டனள்.

க்ருதஜ்ஞதையுள்ள கடோத்கசன் அபிமந்யுவுக்கு அவசியம் வத்ஸலையைத் தான் முன் னின்று மணம் புரிவிப்பதாக வாக்குறுதி கூறினான். தன்னுடைய அஸாரகணங்களின் உதவியினால் தவாரகையிலிருந்த கல்யாணப் பந்தலை ரைவதககிரியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட்டாள். அன்றியும், துரியோதனான் மனைவியான பானுமதியின் வேஷங்கொண்டு வத்ஸலைக்கு ஏதோ ஆடையாபரணங்கள் அணிவிக்க வேண்டுமென்கிற வியாஜத்தினால் மணமகளான அவளையும் அழைத்து வந்து ஸாபத்ரையிடம் சேர்த்து விட்டான் இதனிடையில் இந்திரஜாலத்தினால் ஒரு கடைத்தெருவை நிர்மாணம் செய்து அஸாரர்களையெல்லாம் ஆடையாபரணங்களாக வடிவெடுக்கச் செய்து விட்டான். விவாஹத்திற்காக வந்திருந்த துரியோதநபரிவாரங்கள் இந்த மாயாவஸ்தரங்களை வாங்கியணிந்துகொண்டன. கடோத்கசன் வத்ஸலையாக வேஷம் பூண்டாள். அந்த பொய் வத்ஸலையை சகுனிமாமா மாலைமாற்றுவதற்காகத் தன் தோளின் மீது தூக்கிக்கொள்ள (அந்தப் பெண் உண்மையில் கடோத்கசனேயாகையால்) ரம் தாங்கமாட்டாமல் இடுப்பொடிந்து விழுந்து விட்டான் சகுனி. வரனுக்கு [துரியோதந புத்ரலக்ஷ்மணனுக்கு] மணமகள் பெண் க எங்குரங்காகத் தென்பட்டதனால் அவன் இந்தக் கல்யாணம் வேண்டாவேயென்று அலறினான். இதே சமயத்தில் துரியோதனுதிகளின் மாயாவஸ்தரங்களைல்லாம் பறந்து போய் அணைநாம் திகம்பரராகி அவபானப்பட்டு அஸாரர்களால் வெருட்டியோட்டப் பட்டார்கள். இதே தநுணத்தில் கண்ணபிரான் முன் னின்று அந்த ரைவதககிரியிலேயே வத்ஸலைக்கு. அபிமந்யுவோடே விவாஹத்தை நிறைவேற்றி வைத்தனான். யதோக்தமாகத் திருமணம் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது வத்ஸலாவிவாஹம் முற்றிற்று. முடிவாகவொரு வார்த்தை;—ஹரிகதாகாலகேஷபமென்பது மஹாராஷ்ட்ர தேசத்தில் மலிந்திருந்து க்ரமேண தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தது. நாம் ஷோலாஷீர் குனுபோயிருந்தபோது அங்கு துலாபாரக்கதையும் அடிக்கடி அனேக ப்ரதேசங்களில் நடைபெறுவதாகக் கேட்டிருந்தோம்; இவற்றின் தத்துவத்தைப் பகவானே உணரவேண்டும்.....

வத்ஸலாபரிணயம் முற்றிற்று.

ப்ரஹ்லாத பக்தி யுபந்யாஸம்.

பக்த கோட்டியில் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் ப்ரதம பரிகணநீயன், ஸ்ரீபாசர பகவான் தமது புராணரத்நத்தில் ப்ரஹ்லாதாழ்வான்பெருமையைச் சொல்லு யிடத்து (1-15-156) * தர்மாதமா ஸத்ய சௌகாதி குணைநாமாகர: பர: * என்று சொன்னது பெரின்று. அதற்குத்தபடியாக ஈடுபமாநமசேஷானும் ஸாதாநாம் யஸ் ஸதாபஷத் * என்றதுதான் ஈடுமெடுப்பு மில்லாதவார்த்தை. மஹர்ஷிகளின் காலத்திலே ஸாதுக்கஞ்சக்கு உபமாநார் சொல்லும்போது ப்ரஹ்லாதாழ்வாசீனச் சொல்லுவர்கள்; ஆழ்வார்கள் காலத்திலே * அல்லவழக்கோன்றுமில்லா அனி காட்டியர்கோன் அபிமானதுங்கள் செல்வைங்ப் போல * என்னநின்ற செல்வநம்பியை உபமானமாகச் சொல்லு வர்கள். ஆசாரியர்களின் காலத்தில் * மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்ச முக்குறும்பாங் குழியைக் கடக்கும் நம் சூரத்தாழ்வாசீன உபமானமாகச் சொல்லுவர்கள். ஒரு புராண பண்டிதர் ப்ரஹ்லாதனைப் பற்றி நிந்தனையாக வெழுதினவொரு சிறு புத்தகத்தில் “உபநிஷத்தில்* பித்ரு தேவோ பவ. ஆசாரிய தேவோ பவஸ் என்றதற்கு நேர்மாருக பித்ருத்ரோஹுத்திலும் ஆசாரியத் ரோஹுத்திலும் தஸிநின்ற ப்ரஹ்லாதன் எப்படி பக்த னுவானே தெரிய வில்லை’ என்றெழுதி யுள்ளார். *குரோரப்பயவளிப்பதஸ்ய கார்யாகார்யமஜாதத:; உத்பதம் ப்ரதிபந்தஸ்ய ஸதயஸ் த்யாகோ விதியதே* இத்யாதி சாஸ்தரங்களை யறியாமல் பேசுமவர்களின் பேச்சுக்கு நாம் சௌவி கொடுப்போ மல்லோம்.

ப்ரஹ்லாதாழ்வான் விசிஷ்டாத்வைத் எத்தாந்தத்திற்கு விஜயத்வஜ மானவன் என்பது பெரியோர்களின் கொள்கை; பகவான் ஸகல சராசரங்களையும் சீர்மாகக் கொண்டு தான் சீரியாய் [அந்தர்யாமியாய்] நிற்கிறுனென்பது தானே விசிஷ்டாத்வைத் எத்தாந்தம். இதனை நன்கு கண்டறிந்து பிரஸ்கஞ்சக்கும் நன்றாகக் காட்டினவன் ப்ரஹ்லாதாழ்வானைருவனே: * அந்தர் பலிச்ச தத் ஸரிவம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித: * என் கிற ச்ருதியை அத்வைதிகளும் ஒதுகின்றார்கள், உபந்யஸிக்கின்றார்கள் எனினும் இந்த ச்ருதி அவர்களது கொள்கைக்குச் சிறிதும் கை கொடுப்ப தில்லை. ஸபாலோப நிஷதாதி ப்ரளித்தமாய் ஸர்வாந்தர்யாமிதவ பர்யவஸாயியான சீராத்ம பாவத்தை அத்வைதிகளும் இசைந்தார்களாகல் அவர்களும் விசிஷ்டாத்வைதிகளாக விளங்கக் குறையில்லையே. நாம் ப்ரதாநபரதிதந்தார்தமென்று கொள்ளுமதனைத் தானே ப்ரஹ்லாதாழ்வான் நிதியாகக் கொண்டு வெற்றி பெற்றது. *ஸர்வஷுதாத்மகே தாத! ஜகந்தாதே ஜகந்தமயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத?: * என்று இச்சிறுவன் நந்தைக்கு உபதேசம் பண்ணினின்றும் இதுதானே. *எங்குமுளன் கண்ணனென்ற மகளைக் காய்ந்த இரண்ணியன், எங்கு முளனென்ற தத்துவத்தை யன்றே ப்ரத்யாதீகரித்தான். *ஜூரயமாநம் றி புராஷம் யம் பச்யேந்தமுஸுதந:, ஸாதவிகஸ் ஸது விழுஞ்சேயஸ் ஸ வை மேர்க்கார்த்த சிந்தக: * என்கிறபடியே கருவிலே திருவுடையானிவன். தாயான கயாதுவின் கருவிலே இவன் வளிக்கும்போதே நாரத மஹர்ஷியால் திருவஷ்டா குத்ரோபதேசம் பெற்றவனிவன். ஆகவேதான் பரிமளத்தோடு கூடவே அங்குரிக்கும் திருத்துமாய் போலே இவனும் ஸஹஜஜஞ்சாநபக்திகளுயத் தோன்றினுன். இவன் தன்னுடைய பக்திச் செல்வத்தைப் பலடிகளாலே வெளியிட்டுள்ளான். (ஸ்ரீவிஷ்ணுபு-பதினேழாமத்யாயத்தில் *ச்ருயதாம் பரமார்த்தோ மே நைதேயா திதிஜந்மஜா!: * என்று தொடங்கி ஒரு முப்பத்தைந்து கூலோகங்களாலே ஸமவயஸ்கர்களான அள:ர குமாரர்களுக்கு உபதேசிக்கும் அர்த்தங்கள் உண்மையில் அவனுடைய பிரதிஜ்ஞங்கு யின்படி பரமார்த்தமே. பல பல வகையான ஆபத்துக்களை விளைத்தும் ஒன்றுக்கும் சகீக்காத விவஜை நந்தையான இரண்ணியன் அருகே யழைத்து, பின்னாய்! உண்ணுடைய பிரபாவும் அபரிமிதமாகக் காண்கிற?; இதற்கு என்ன காரணம்? இயற்கையான பெருமையா இது? ஏதேனும் மந்த்ரலிக்தி பெற்றிருக்கிறுயா? சொல்லு’ என்று வினவ; அதற்கு விடை கூறும் சிறுவன் *'ந மந்த்ராதிக்கருதஸ் தாத! நைவ நைஸர்கிகோமம, ப்ரபாவ ஏஷ ஸாமாந்யோ யஸ்ய யஸ்யாச்யுதோ ஹருதி'. என்று தொடங்கி ஆச்சியமாகச் சொல்லுகிறுன் அவிவேகிகளில் தஸிவனுள அத் தந்தை சிறுக்கன் பக்கவில் குணங்கள்டு ஆசாரிய ப்ரதிபத்தி பண்ணவேண்டி யிருக்க; அதற்குதேர்மாருகச் சீற்றமே மேலிட்டு “இப்பயில் கிரிப்ருஷ்டத்தில் தள்ளுங்கள்; நெருப்பிலிட்டுப் பொசுக்குங்கள் கடலில் தள்ளுங்களென்றுன்.” இவன் உண்மையான தந்தையா?

எம்பெருமானுர் பெருமையநுபவம் முன்தொடர்ச்சி

32. கண்ண் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணற்றுசெய்து கொள்ளுத்தங்கள் அவர்கள் தந்தை கந்யாகல்கமாகக் குறித்தபடி அஸாராவேசம்பெற்ற ஏழு ஏறுதுகளை வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணற்றுசெய்துகொண்டனர். நம்பரமாசாரியர் “எட்டிமையாய் மூன்து சுரடா பிருப்பதோரு மங்கள ஸுத்ரம் போலே திருமந்த்ரம்” [முழுஷ்டாப்படி 113] என்கிறபடியே திருமந்த்ரமாகிய திருமங்கலியத்தைச் சேதநர்களுக்குக் கட்டி விவாஹம் நடத்துக்கூட்டு அங்கமாக, காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம் மதம் மாத்ஸரயம் அன்றைய என்கிற ஏழு விரோதிகளையும் தொலைத்தருளினர்.

33. கண்ண் இரண்டு மஸ்லர்களை முடித்ததுபோல ஆசிரியர் * நீர்நுமதென்றினை வேர் மூதல் மாய்த்து * என்கிறபடியே அஹம்கார மஸ்காரங்களை அடியறுத்தவர். கண்ண் குவலயா பீடமென்கிற மதயானையை முடித்தாப்போலே “மதகளிறைந்தினையும் சேரி திரியாமல் சேந் தீரிறி” என்கிற பொய்கையார் பாசரத்தினைப்படியே மதகளிறுகிப் பீந்திரியத்தின் தஷ்டத்தன்மையைக் கொலைத்தவர். கண்ண் மாலாகாரர் திருமாளிகளைக் கெழுந்ததுளி அவர் தந்த பூவைப் பெற்று உந்ததுபோல தம் ஆசிரியர் * அஹம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பம் மிந்தரிய நிக்ரஹம்! ஸர்வபூததயா புஷ்பம் ஷமா புஷ்பம் விசேஷத: ஷ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைச, ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணு: பரிதிரம் பவேந் என்னப்பட்ட என்பகர் பூவையும் சிற்யீர்கள்பக்கவிலே செழித்து வளரக் காணப்பெற்றுக் களித்தவர்.

34. கண்ணபிரான் கம்ஸ சிகபால கௌரவ ப்ரப்ருதிகளை முடித்துப் பஞ்ச பாண்டவாதிகளை வாழ்வித்ததுபோல நம் பரமாசாரியர்* தற்கச் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்றற்ற சோம்பகும் குவியவாதரும் நாள்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய்ந்தரும் மாண்டைச்சென்னும்படியாக *நாட்டிய நீச் சமயங்களை மாள்வித்து அத்தபஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளங்கசெய்தனர், இங்களே மற்றும் பலவும் காணக. நமது வடமொழிநூலில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது

35. மனவாளமாழனிகள் யதிராஜவிமசதியில் இரண்டாவது ச்வோகத்தில் எம்பெருமானுரை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் அருளிச்செய்துள்ளார். *ஸ்ரீரங்கராஜசகஞ்சம் ஜூராஜஹம்-ஸம்* என்றும் *ஸ்ரீமத்பராங்குசபதாம்புஜப்ருங்கராஜம்* என்றும். (அதாவது) ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே ராஜஹம்ஸமாயிருப்பவர்; நம்மாழ்வாருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே சிறந்த வண்டாக இருப்பவர் என்று கூறியவாறு. எம்பெருமானுக் *தென்னைத்தியூர் கழலினைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளன்* [இராமாநுச நாற்றந்தாதி-१] என்கிறபடியே தேவைப் பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே பேரன்பு பூண்டவராயிருந்தும் ஸ்ரீரங்கநாதனுக் கிழேஷ்கடாக்கம் செய்தருளப்பெற்றுத் தென் திருவரங்கம் சென்று சேந்து *மாவச்சரிரபாதம் அத்தைவ ஸ்ரீரங்கே ஸ்ரீகமாஸ்வ* இவ்வுடல் விழுந்தினையும் இந்தத் திருவரங்கம்பெரிய கோயிலிலேயே இனிது வாழக்கடவிர்-ஸ்ரீரங்ககத்தயம்-१७.] என்று திருவரங்கச் சூல்வனுரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு அப்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்தின் சிமேயே இனிது வாழ்ந்தபடியினால் [ஸ்ரீரங்கராஜ சரஞாம்புஜ ராஜஹம்ஸம்] என்றாளிச் செய்யலாயிற்று. இனி ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜப்ருங்கராஜம் என்ற விசேஷங்களினுடைய எவ்வாறு தமிழ்வாரது திருவடித்தாமரைகளிலே வண்டுபோல் படித்திருப்பவரென்றது.

36. ஆகவிப்படி ஸ்வாமியை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் கூறினதிலிருந்து தேறுவின்ற ஸ்வாமியினது சில பெருமைகளை ஸ்வாபதேசார்த்தாநுபவப்ரஸூதியாலே வெளியிடுகிறோமிங்கு. ஆழ்வார்கள் தமது திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அன்னங்களையும் வண்டுகளையும் தாது விடுவதாக அருளிச்செய்வதுண்டே: அங்கு எம்பெருமானுர் போஸ்வாரான மஹாசார்யர்களையே தாது விடுவதாக உள்ளுறை பொருளாகையாலே அதைத்திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்வாமியையிங்கு அன்னமாகவும் வண்டாகவுமருளிச் செய்வது மிகப்பொருத்தம். அன்னத்தின் படிகளும் வண்டின் படிகளும் ஸ்வாமி பக்கவிலே நிகுபிக்கப்படுகிற ரத்தையக் காணீர்:—

37. ஹம்ஸத்திற்குள்ள தன்மைகள் ஸ்வாமி பக்கவிலேகுறையற்றிருக்கின்றன. எங்களே யென்னில்:(1) நீரையும் பாலையும் கலந்துவைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்கவல்லமையுடையது ஹம்ஸம் என்று பிரமாணங்களினாலுறவிகின்றோம்: “ஹம்ஸோ யதா கஷ்டமிவ அம்பு மிச்ரம* என்பது முதலான வசனங்கள் காணக. இதனால் ஹம்ஸமானது ஸாராஸாரவிவேகத்தில் மிகுந்த வல்லமையுடையது என்பது ஓதறும். ஸ்வாமி தர்மும் *அஸாரமண்பஸாரஞ்சஸாரம் ஸாரதரம் தயதேத் பஜேத, ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே * என்றபடி ஸாராஸாரமிச்சரமாயிருந்த சாலிதிரங்களிலே அஸாரமாயும் அங்பஸரமாயுமாளவற்றை யெடுத்துத்தன்னி மிகவும் ஸாரமாளவற்றையே கைக்கொண்டவர். பாஹ்யமதங்களையும் குத்ருஷ்டி மதங்களையும் திரவித்து ஸ்ரீமத்வேதமார்க்கப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தந ப்ரவிஞரா யெழுந்தருளியிருந்து ரஹஸ்யாரித்தங்களில் பலவிரங்கமான அர்த்தங்களைத் தள்ளி அந்தரங்கமான அர்த்தங்களைக் கொண்டருளினர் என்பது இங்கு விவகூதம்.

38. அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஒன்று இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்; திருவாய்மொழி வியாக்கியாளத்தில் பல விடங்களில் எம்பெருமானுருடைய நிர்வாஹமென்று விளக்கணமான அர்த்தங்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று கேள்மின்; உயர்வறவுயர்ந்தலம்* என்கிற முகற்பாட்டின்றநடியில்* துயரருக்கட்டி* என்றுள்ளவீட்டத்திற்கு “அடியார்களுடைய துக்கங்களையெல்லாம் அறுக்கிற [அதாவது போக்கடிக்கிற] திருவடி” என்று எம்பெருமானுர்க்கு முன்புள்ள ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களாகவும், எம்பெருமானுர் அப்படி யன்றிக்கே [அதாவது துயரருக்குஞ் கட்டரடி யென்று கொள்ளாமல்] ‘துயரரும் கட்டரடி’ என்றுகொண்டு தனக்குண்டான துயரைத் தான் தவிர்த்துக்கொள்ளுந் திருவடியென்று பொருளாருளிச் செய்த தாகவும் வியாக்கியாளனுமாள்ளது. பூருவர்கள் பணித்த அர்த்தத்திற்காட்டிலும் ஸ்வாமிபணித்த அர்த்தத்தில் என்ன சிறப்பு? என்றாத ஆராய்ந்து அறியவேணும். எம்பெருமான் அடியார்கள் படுந்துயரைத் தீர்க்கிறுன்னபது இதிஹாஸ புராணத்தினில் தேறின அர்த்தமே; அது மறுக்கத் தக்கதன்று. எம்பெருமானுர் அதைத்தள்ளி வேறு போருள் பணித்ததானது அப்பொருள் அஸம் பத்தம் என்கிற கிருவள்ளத்தினால்று; அதிற்காட்டிலும் மிகுந்த ஸ்வாரஸ்யம்பெற்று நெஞ்சை யுருக்கும்படியான அர்த்தம் இது என்பதே ஸ்வாமியின் திருவள்ளம். அடியவர்கள் துயருறுங் காலத்தில் எம்பெருமான் தானும் துயருற்றிருப்பதாக இதிஹாஸங்களினாலுறவிகின்றோம். துயருறுவது என்பது ஹேய குணமாயிற்றே: ஸமஸ்த கல்யாண குறைத்தகனான எம்பெருமானிடத்தில் இந்த ஹேயகுணமிருப்பதாக இசையலாமோ வென்று சங்கிப்பாருடைய சங்கையைப் போக்கிக் கொண்டேவால்மீசி பகவான் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் அயோத்யாகாண்டத்தில் நகரத்து ஜனங்கள் இராமனுடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்ந்து கூறுவதாக இட்ட ஸ்த்ரைப்பத்தில் *பழுவோ ந்ருபகள்யாண குணே: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே * என்று திருக்கல்யாண குணங்களையே தாங்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியிடம் எடுத்துக் கூறப்போவதாக, ப்ரதிஷ்டனாக செய்வதை முன்னம் காட்டிவிட்டு, மேலோ

*வியலேந்திரமநுஷ்யானை ப்ரூசம்பவதிதுக்கித. *என்று[மளிதர்கள் துயருறுமிடத்து இராமபிரான் தான் மிகமிகத் துயருறுவதாகச்] சொல்லி இதையொரு கஸ்யாண ஞனமாக நாட்டிவைத்தார். அடியாரிகள் படுந்துயரை அறுக்கிண்றுள் பகவான் என்பது இருக்கட்டும்: அவ்விதயார்கள் துயர் திரும்வரையில் தானும் துயருற்றவருக்கவேயிருந்து அவர்கள் துயரற்றபிறகே தானும் துயரற்ற வனாகுகை என்னுமிப்பொருள் பகவத்குணுபவராகிக்குணடைய நெஞ்சையுருக்குமாதலால் இச்சிறந்த பொருளை எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்பற்றினார்கள். இத்திருக்குணத்தை வால் மிகிபகவான் ஸீ ராமாயணத்தில் ஓரிடத்தில்லை, பலவிடங்களிலும் முதலிக்கிறபடி காணீர் அபிஷிஞ்ச வங்காயாம் ராகஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம், க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விழ்வர: ப்ரமுமோத ஹ * (ஸம்கோபரா. 8.5.) என்ற ச்லோகத்தில் விழ்வர: என்கிறபதம் உயிரானது விபீஷணமிவான் துயர் தீர்ந்து முடிகுடும்வரையில்-பெருமாள் தாம் துயருற்றிருந்ததாகவும் அவனை முடிகுட்டியே தாம் துயர்தீரப்பெற்றதாகவும் நன்கு விளக்குகின்றதன்கூடு விழ்வர என்னுமிப்பதம். இப்படிப்பட்ட ஸாரப்பொருள்களை விவேகித்து வெளியிடுவதனால் ஸ்வாமி ஹம்ஸமென்னத்தகுந்தவர்.

39. இன்னமும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஜானச்சுருதியின் உபாக்யானமொன்று ஒகப்பட்டிராந்தின்றது ஜாநச்சுருதியென்கிற ஷத்ரியன் மிக்க பெருஞ்செல்வம்படைத்தவனுகையாலே அன்னதானம் முதலியன விசேஷமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்கு ரஹ்மஜ் ரனமென்பது சிறிது மில்லாமலிருந்து பல்ல பல்லாக்கு ரெள்கிற இரண்டு மஹரிசிகள் பவணிடத்திலே இருக்கங்கொண்டு இவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தையுண்டாக்க வேணுமென்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸருபிகளாய் அவன்மேலே பறந்துகொண்டு போககயில் யல்ல கொள்கிற ஹம்ஸம் பல்லாக்கு என்கிற ஹம்ஸத்தைப்பார்த்து ‘ஜாந ச்சுருதிமஹாப்ரபுவின் மேலே நிழல் படாதபடி கவனித்துப்போ’ என்று சொல்லிற்று. அது கேட்ட அந்த ஹம்ஸம், “இவன்மேல் நிழல் பட்டாலென்ன? அதனாலென்ன கெடுதல்? இவன் ரைக்வரைப்போல் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநியா என்ன? சூனலீநனுனவிவைனை நாம் கொரவிக்க வேணுமோ?” என்று அவஹூனமாகச் சொல்லிற்று. அதை கேட்ட ஜாநச்சுருதி துக்கங்கொண்டவனும் அந்த ரைக்வரைத்தேடிச் சௌறு அநுவர்த்தித்துப்பரஹ்மனித்தையை உபதேகிக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்து அவளிடத்தில் உபதேசம் பெற்றுள்ளன்பது அவ்வுபாக்கியனத்தின் ஸாரம். இக்கதையின்படி ப்ரஹ்மஜ்ஞான ப்ராப்திக்கு ஹம்ஸம் ப்ரேரகமானது போல எம்பெருமானார் தாழும் அதற்கு ப்ரேரகர் என்பது அறியத் தக்கது’ பாருலகிலாக்கயுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கான் கூறுமென்று பேசி வரம் ருத்தார்பின் என்று உபதேச ரத்தினமாலையிலருளிச் செய்தபடி ஸ்வாமி நியமனம் தந்தருளா விடின் இவ்வுலகில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ரசாரத்திற்கு வழியேயில்லையாமல்கூரே.

40. எம்பெருமான் வேதசாஸ்திரங்களை வெளியிடத் திருவுள்ளம்பற்றியபோது ஹம்ஸருபத்தை பரிச்சுறித்தழுள்ளதாக சாஸ்த்ரங்கள்குறைந்திரும், * அன்னமாய் ரூல் பயந்தான்* என்றும் * அன்னமதாயிருந்து அங்கு அந்தாலுரைத்த *என்றும் ஆழ்வார்களுமருளிச் செய்கிறார்கள். சாஸ்த்ரோபதேசத்திற்கு ஹம்ஸமாயிருத்தல் அவசியமாயின்படியாலே சாஸ்திரங்களை யுயதேகித்தவர்களிக் தலைவரான் எம்பெருமானார ஹம்ஸமென்றது பொருத்தமே.

41. ஹம்ஸத்திருவுடைய இயல்வைச் சொக்கலூம்வர்கள் * நபத்தநாதிரதிம் ஹம்ஸ: காத சித் ரத்மாம்பஸி * என்கிறார்கள்; அதாவது ஹம்ஸம் ஒருக்காலும் செற்று நீரில் கால்

பொருத்தாகித்தற்படி. அப்படியேயன்றோ எம்பெருமானுர்படியும் திருவிருத்தத்தின் முடிவு பாகரத்தில் “அமுந்தார் பிறப்பு”ம் பொல்லாவருவினை மாய வண்ணேற்றனள்ள பொய்ந்திலத்தே என்று இந்த ஸம்லாரநிலோ சேற்றுநிலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; இதில் கால்பொருந்தாத வர்களில் தலைவராயிற்று எம்பெருமானுர்.

42. தில்ய தேசங்களை வருணிக்கும்போது ஆழ்வார்கள் ஆன்னம் மாதர்களின் நடையைப் பின்சென்று நடப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்; * பெடையோடன்னம் பெய்வளையார்தம் பின்சென்று நடையோடியலி * என்று திருமங்கையாழ்வார் திருநறையூர்ப்பதிகமொள்ளில் கூறியுள்ளது காணக. ஸ்வாமி தாழும் * அன்னநடைய வணங்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின் செல்பவர். (அதாவது) பிரசட்டியின் நடையாவதுநடத்தை; சேதனர்களைக்குறித்து எம்பெருமானி டத்தில் மன்றாடிப் பேறு பெறுவிப்பதே பிராட்டியினுடைய முக்கியமான நடத்தையாகும். அதை ஸ்வாமி தாழும் அநுஸாரிக்கையார்வது-தாழும் அப்படியே எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடி இன்றி ருக்கும் நம்போல்வார்க்கும்பேறு பெறுவித்ததேவயாம் இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகள் நயாளதிலக்கத்தில் * உக்த்யா தந்திஜை விபீஷண வக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய வக்ஷமணமுநோ வதாவித்தெனம், ச்ருத்வாவரம் * என்ற ச்லோகத்தினாலும், மனவாளமாமுனிகள் யதிராஜ விமசதியில் * காலத்தரயேபி..... ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதிந்தர பவத்ச்சிதாநாம் * என்ற ச்லோகத்தி ருக்கும் வெளியிட்டருளினார்கள். அவற்றின் வியாக்கியாளங்களிலே விரியவரைத்தோம். கண்டு கொள்வது: பொதுவாகவே ஆசார்யர்களை புருஷகாரமில்லாமல் எம்பெருமான் பேறு தரமாட்டாளன்பதை * தத்தேரங்கி நிஜமபி பதம் தேசிகாதேச காங்கி * (நயர்ஸதிலகே) என்ற ஸ்ரீஸாக்தியினால் கல்வெட்டாக வருளிக்கொய்தார்: எம்பெருமானார்க்கு இது விசேஷ நிஞபகமென்றுள்ளர்க. இங்குமே மற்றும் பலவகையான பொருத்தங்களும் உய்த்துணர்க.

43. இனி “ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜ ப்ருங்கராஜம்” என்று வண்டாக அருளிச் செய்ததின் பொருத்தங்களை நிருபிப்போம். வண்டு மதுவரத மென்று பேர் பெற்றிருக்கும், தேன் தனிர வேறொன்றைக் கொள்ளாது என்றபடி, அதுபோல * உளங்களிந்திருக்குமடியவர் தங்களுள்ளத்துறையதென் * என்றும் * தேனை நங்பாலைக் கண்ணலையழுதை * என்றும் * எனக் குத்தேனே, பாலே கண்ணலே யழுதே * என்றும் பல விடங்களிலும் தேனுகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானையே விரும்பி மற்றொன்றைக் கண்ணொடுத்தும் பாராமல் பகவதனுபவத்தையே விரதமாகக் கொண்டிருந்தவர் எம்பெருமானுர்.

44. * வண்டினங்கள் காமரங்கள்செபாடும் ★ என்று குலசேகராழ்வாரும், யாழிலிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும் * என்று பெரியாழ்வாரும், * வரிவண்டுதேதென வெள்ளிசை பாடும் * என்று திருமங்கையாழ்வாரும் இப்படி மற்றும் பலரும் பணித்தபடியே யாழிசை பொன்ற இசைகளைப் பாடுவதையே இயல்வாகவுடையதாயிருக்கும் வண்டு; ஸ்வாமிதாழும் * யாழிலிசை வேதத்தியல் * பண்டூர் பாடவாயிசம் * என்னப்பட்ட திருவாய்மொழி முதலிய திற்பப்பிரபந்தங்களின் காணத்தையே போதுபோக்காகவுடையராயிருந்தவர் “தமிழ் மறைக ஈாவிரமூடி மொய்ம்பாள் வளர்த்த இத்தாய் இராமானுஞ்” ‘பண்டரு’ மாற்ற பசந்தமிழாளத்துக் பாய்மதமாய் விண்டிடத ஜெங்கிராமானுசமுள்ளவேழும்” என்றால் காணக.

45. வண்டு வடமொழியில் சஞ்சரீகமென்று பேர் பெற்றிருக்கும்; ஓரிடத்தில் தடை விராது; மதுவன்னவிடமெங்கும் பறந்து திரியுமது. அதுபோல் ஸ்வாமி தாழும் *ஸ்ரீரங்கந் கரிசலமஞ்ஜநதிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரி ஸிம்ஹாசலெள ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ் ச பதி நாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத்தவாரவதி ப்ரயாக மதுராயோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாலக்ராம கிரிம் நிஷேஷ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி; * என்கிறபடியே * பதியேபரவித்தொழுஷ் தொண்டர்களில் தலைவராயிருந்தார்.

46. வண்டு எந்த ஸமயத்தில் எங்குச் செல்லவேணுமென்று நினைத்தாலும் தட்டுத் தடங்கவின்றியே புகுந்து ரமிக்கும்; ஸன்னிதியில்; கர்ப்பக்குறுஹங்களினுள்ளும் எம்பெருமான் திருமுடிமீதும் தாராளமாகப் புக்ககாணுநின்றேம். அதுபோல, * பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய * என்னும்படி திருவாசல்களிலே ஸேவா பரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்கவொண்ணுதபடி நெருக்க, * மன்னிய தெண்ணரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடுநாள் * என்னும்படியவதரித்தருளின எம்பெருமானுர்; கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான எந்த திவ்யதேசங்களிலும் தடையும் சங்கையுமொன்று மின்றிக்கே அதிகாரச் செல்வத்துடனே உள்ளே புகுந்து ஓழியில் காலமெல்லாமுட்டாய் மன்னி வழுயிலா வடிமை செய்து வாழ்ந்தவர் காண்மின்.

47. வண்டு சோலைகளிலேயே சுழலமிடும்; எம்பெருமானுர்தாழும் * ஆராமஞ் குழ்ந்த வரங்கம் * சிந்து பூ மகிழுந்திருவேங்கடம் * விரையார்பொழில் வேங்கடம் * என்னும்படியாகச் சோலைகள்மிக்க, தலங்களிலேயே சுழலமிட்டவர். இப்படி மற்றும் பல பொருத்தங்களும் காண்க.

48. நாடு நகரமும் நன்றிய எங்கும் அனுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்ற ஆண்டாள் வாழித் திருநாமத்தில் “பெரும்பூதார் மாழுனிக்குப் பின்னான் வாழியே” என்றான்னது. இதனால் பெரியாழ்வார் திருமகளாரான குடிக்கொடுத்த நாச்சியார் எம்பெருமானுர்க்குத் திருத்தங்கையாரென்று தெரியவருகின்றது. பெரியாழ்வாருடைய காலத்திற்கும் எம்பெருமானுர் காலத்திற்கும் இடையே எவ்வளவோ வ்யவதாநமுள்ளதென்பதை உலகமறியும். ஆண்டானுக்குப் பின் ஆயிரக்கணக்கான வருவாங்கள் டடந்தபிறகு அவதரித்தவரான எம்பெருமானுர் அவவாண்டானுக்குத் திருத்தமையாக எப்படியாக முடியும்? என்கிற சங்கை ஸம்ப்ரதாய இதி றஹாஸ்விசேஷ மறியாதவர்களுக்குத் தோன்றக்கூடியது. இவ்வித்தறஹாஸ மறிந்தவர்களுக்கு இந்த சங்கை தோன்ற நியாயமில்லை. அவ்வித்தறஹாஸத்தை இங்குச் சுருக்கமாக வரைகின்றோம். எம்பெருமானுர் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் உபயவேதாந்த க்ரந்த காலகேடுபம் நிர்வலித் தருகுகிற நாளிலே நாச்சியார் திருமொழி காலகேடுபம் நடவாநிற்க, அதில்* நாறுநறும் பொழில் மானிருஞ் சோலை நம்பிக்கு நான், நூறுதடாளில் வெண்ணோய் வாய்ப்போர்ந்து பராவிவைத்தேன், நாறு நடாநிறைந்த அக்கார வடிலில் சோன்னேன், ஏறு திருவுனடையான் இன்று வற்றிவை கொள்ளுங் கொலோ* [9—6] என்கிற பாகரந்தின் பொருளை விவரித்தருளுகையில் “ திருமாவிருஞ் சோலையழகர்க்கு நாறு நடாநிறைந்த வெண்ணேயும் அக்காரவடிசிலும் ஸமரப்பிகை ஆண்டாள் மநோரதித்துப் படாசுரம் பாடினான் : அதை நாம் அநுஷ்டாநபர்யவஸாயியாக நிறை வேற்றிவைப்போம்” என்று கோஷ்டியிலேயருளிச் செய்து உடனே கைகள் சிஷ்யர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு மதுரைச் செழுந்தருளி அங்கே ஸ்ம்பாதங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு திருமாவிருஞ்

கோலைக்கெழுந்தருளிப் பாகரப்படியே நிறைவேற்றிவைத்து அழகருடைய பேசருளைப் பெற்று மகிழ்ந்து, அங்கு நின்றும் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தாரிலே ஆண்டாளையும் மங்களாசாலைன்று செய்துவருவதாகத் திருவள்ளம்பற்றி அங்கேறவெழுந்தருளி ஸ்வளிதிக்குள் சௌல்லுகையில் ஆண்டாள் ஆனந்தம் பூரித்து அர்ச்சாவதார ஸ்வாதியைக் கடந்து எதிர்கொண்டு வந்து “எம் அண்ணரோ நீர்” என்று கோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்து ஆரத்தழுவியருளினால்: தான் மாநோரதித்து வாசிகமாகச் சொல்லி வைத்ததை ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத்தாக நிறைவேற்றிவைத்தபடியினால், தங்கை மதோரதித்ததைத் தமையனார் நிறைவேற்றிவைக்கிற கணக்கிலே யானதாகக்கொண்டு ஆண்டாள் இங்கனம் கூறியது மிகவும் பொருத்தமானது. அன்று முதலாக எம்பெருமானார்க்கு அண்ணளென்கிற ப்ரஸித்தியும் ஆண்டாளுக்கு * பெரும்புதூர் மாழுனிக்குப் பின்னாலுள்ளென்கிற ப்ரஸித்தியுமண்டாயிற்று.

49. ஸ்ரீமந்திகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த யதிராஜ ஸப்ததியில் முதல் ஒன்பது ச்லோகங்கள் குருபரம்பராநுபவத்தில் சென்றன. 1. பெரிய பெருமாள், 2. பெரிய பிராட்டி யார், 3. லேனை முதலியார், 4. நம்மாழ்வார், 5. ஸ்ரீமந்தாதமுளிகள், 6. உய்யக்கொண்டார் 7. மணக்காலநம்பி, 8. ஆளவந்தார், 9. பெரியநம்பி,—ஆக இப்படி குருபரம்பராநுபவம் செய்து தலைக்கட்டிய பின் * ப்ரஸுநம் லக்ஷ்மணமுனி; என்கிற ச்லோகம் முதலாக எம்பெருமா ஞாகுடைய குனுநுபவத்திலே இறங்கியுள்ளார். மேற்குறித்த ஆரம்ப ச்லோகத்தில் வண்மன முநி: என்று ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை வயபதேசித்தபடியினால் ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமா துஜூர் என்னுந் திருநாமம், தசரதாத்தமஜங்க ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியாகிய இளைய பெருமாளைக் குறிக்கொண்டதாக மென்று விளக்கப்பட்டது: யற்று. ராமாநுஜ ஜெனகிற திருநாமம், செம் பொற் கழலடிச் செல்லு பலடிதவா! எனவைப்பட்ட நம்பிழுத்தபிரா ஜெனனும் பலராம ஞாடைய தம்பியான கண்ணன்யும் சொல்லக்கூடவ செதைபது முகுந்த மாலையில் * ஹேராமாநுஜ ஹே ஜகத்தரயுரோ ஹேபுண்டர்காக்ஷி * என்கிற ஸாப்ரஸித்தமான ச்லோகத்தினால் ஜீனை வரு மறந்ததேயாம். ஆகவே ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜ ரென்னுந் திருநாமம் கண்ண பிராளைக் குறிக்கொண்டதாகவும் கொள்வதற்கு இடமிருப்பதால், கண்ணபிராஞுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜச்குமுள்ள ஒற்றுமையைக் கீழே நாம் பதினாறு வகையாக விவரித்து நிறுபித்திருக்கின்றோம். அது சரித்திரப் போக்கில் ஸ்வாபதீதாரர்ந்த முறையில் நிறுபிக்கப்பட்ட ஸாம்யம் வேதாந்த தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததியில் சப்த ச்லேஷ வகையினால் நிறுபித்தருளின ஸாம்யம் ரண்டு விவரிக்கப்படுகிறது. (அந்த ச்லோகம் வருமாறு: —)

50. “சமிதோதய சங்கராதி கர்வ : ஸ்வப்ளாத் உத்தருதயாதவப்ரகாச :

அவரோபிதவாந் ச்ருதேறபார்ததாற் தநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய ;

இந்த ச்லோகத்தில் முன்று வகைகளினால் கண்ணபிராஞுக்கும் எம்பெருமானார்க்கும் ஸாம்யம், வடமோழி உல்லாநாக்கு மிகவும் ர ஸ்ரீவோவங்கார மர்யாதையினால் (சிலேடை யண்மில்) அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. பல பொருள்படச் சொல்லுவது ச்லேஷம் (சிலேடை) என்பதும். அது அபங்க ச்லேஷ மென்றும் ஸபங்க ச்லேஷமென்றும் இருவகைப் படும். பதங்களை யொடித்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டாமல் நாநார்தத பதங்களையிட்டுப் பல பொருள்களைப் பெறுவிப்பதானது அபங்க ச்லேஷ மென்ப்படும். அப்படியல்ஸாமல், பதங்களை யொடித்துப் பல பொருள்கொள்ளுமாறு ப்ரயோகம் செய்வதானது ஸபங்க ச்லேஷ எனப்படும். இப்போது நாமெடுத்துக்கொண்ட * சமிதோதய * என்னும் யதிராஜ ஸப்தது ச்லோக ரத்நத்தில் முறைஞ்சு பாதங்களில் அபங்க ச்லேஷம். முன்றுவது பாதத்தில் மாத்திரம் ஸபங்க ச்லேஷம்.

ஜீனை ச்லோகத்தின் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது,

51. (1. சமிதோதய சங்கராதி கர்வ :) இது என்னாலுக்கும் உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம் 'சங்கரன் முதலானுரூடைய செருக்கை யடக்கினவர்' என்பது இதன் பொருள், கண்ணபிரான்பரமரகப் பொருள் கொள்ளுகிறபோது சங்கரன் என்யதற்குச் சிவபிரானென்று அர்த்தம். ஆதிபதத்தினால் அப்பிராஜிக்சேர்ந்த கார்த்திகையான் கரிமுகத்தான் முதலானுரூடை (ஸாப்ரஹ்மண்ய விநாயகாதிக்கை) கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணுஸ்ர யுத்தத்தில் சங்கரன் முதலானுரூடைய செருக்கையடக்கினது இதிஹாஸ புராண ப்ரளித்தம். உடையவர் * சங்கர பாற்கர யாதவபாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள் மதஞ் சாய்வுற என்றும் *கா சங்கா சங்கராதே; * என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சங்கரருகு ப்ரபாகுகிளன் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரித்ர ப்ரளித்தம், ஆகவே இந்த விசேஷணம் என்னாலுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிருபித்ததாயிற்று. கண்ணபிரான் சங்கராதிகளின் செருக்கை ஸடக்கின வரலாறு இங்குச் சுருங்க எழுதப்படுகின்றது. பலிச்சரவர்த்தியின் எந்ததி யிற் பிறந்த பாணுஸ்ர ஜென்பான் ஒருகால் நடராஜனுன் சிவபெருமானுடைய நடனத்திற்குன் பொருத்தமாகத் தாளம் போட்டன்; அதனால் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்ட சிவபெருமான் அந்த எந்தோஷாதிசயத்தினால் அந்த பாணுஸ்ரனுக்கு ஆயிரங் கைகளை வரப்பார்தயாகத் தந்து, தானும் தன் பரிவாரங்களும் அவனது பட்டணத்தைக் காவல் செய்துகிளைன்முகிழும்படியான அநுக்ரஹமும் செய்தருளினன். அந்தப் பாணுஸ்ரனுக்கு உலைபெண்று ஒது மகள்; இருந்தாள் அவள் ஒது நாள் ஒரு பரமஸ்ரந்தரனுன் புருஷங்கே நூடு தாள் கூடியிருந்ததாகக் கருக்கி என்று, தப் பயிர்த் தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்தாள். அவள் உலகிலுள்ள பல ஸாந்தர புருஷர்களின் வடிவங்களைச் சித்திரத்தில் எழுதிக் காட்ட, கருஷணானுடைய பெளதானும் ப்ரத்யும்நனது புத்ரனுமானிய அநிருத்தனை தன்னாலே கூடியிருந்தனாக உலை டெட்டிக் காட்டி, அவனைப் பெறுவதற்கு உபாயங்கு செய்யவேண்டு மென்று அத்தோழியை வேண்டினான். அவள் தன் யோகவித்தை மறுமையினால் தவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தாக்கிக் கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலே வீடு, உலை அவனைக்கே போகுங்களை யருபல்க்கு வந்தாள். இச்செய்தியைக் காவலாளரா வறிந்த அந்தப் பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெனிர்த்து மாயையினால் பொருது நாகாள்தரத்தினால் கட்டிப் போட்டிருந்தாள். தவாரகையிலே அநிருத்தனைக் காலுமை யாதவர்க் கௌலாருங் கலங்கி யிருந்தபோது; நாரதமுனிவனால் செய்தியுணரப் பெற்ற ஸ்ரீ கருஷண பகவான்; கருடாருடனுய்ப் பலராமன் முதலான ரோடுகூட பாவுபுரமானிய சொனிதபுரத்திற் கெழுந்தகுளும்போதே, அங்கு அருகில் காவல் காத்துக்கொண்டும் சிவ பிரசானது ப்ரமத கணங்கள் எதிர்த்துவர. அவர்களையெல்லா மழித்து, பின்பு சிவபெருமானு வெப்பட்டதொரு ஸ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளு முள்ளதாய் வந்து பாண ஜாக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் போர் புரிய, அதையும் தூத்தி.. பாணுஸ்ரனது போட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த சிவபிரானது அநுசரர்களான அக்நிதேவர்கள் ஜவரையும் நாசஞ்செய்து, பாணுஸ்ரனைக்கே போர் செய்யத் தொடங்குகையில், அவனுக்குப் பக்கபலமாக சிவபெருமானும் ஸப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாதங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போராட. கண்ணன் தான் திரும்பனுஸ்தரத்தை ப்ரயோகித்துச் சிவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படி செய்து, ஸப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் ஹங்காரங்களால் ஒறுத்து ஒட்டி. பின்னர் சக்ராயுதத்தை யெடுத்து ப்ரயோகித்து அப் பாணனது ஆயிரந் தோள்ளையும் தானை தானையாய் உதிர்மொழுக அறுத்து அவனுமிரையும் சினைப்பதாக விருக்கையின், பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு ப்ரார்த்தித்ததனுள் சிவபஜனாகு செய்தார்க்குப் பலன் கைமேல் கண்டதாக இருக்கட்டுமென்தெண்டிய கண்ண

பிரான் நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் அவனை விட்டருளின் என்பதாம், எம்பெருமானார் சங்காரதி கர்வசமனம் பண்ணினது. ஸ்ரீ பாஷ்யாதி கரந்த சசநையினாலும், அத்வைதி ப்ரப்ருதி வளை வாதப்பொரில் வென்று ஆட்டபடுத்திக்கொண்டதானாலும் என்றுணர்க. இவ்விஷயம் மேலே மூன்றுவது பாதத்தின் விவரங்களைத்தினாலும் விளங்கும்.

23. (2. ஸ்வப்பாத உத்தருதயாதவப்ரகாச :) கண்ணபிரான்பரமான அர்த்தத்தில், யாதவர்களின் ப்ரகாசம் யயாதி சாபத்தினால் மங்கிக் கிடக்கையில், “ கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்தமப்யுத்தரிஞ்யதி” என்கிறபடியே அந்த ப்ரகாசத்தைத் தனது வலிமையினால் புதுகுத்தாரம் செய்தவன் என்று கொள்ளக்கூடவது. யதுகுலத்திலே பிறந்து யாதவர்களை விளக்கமுறச் செப்தருளினவன் கண்ணபிரான் என்க. உடையவர்பரமான அர்த்தத்தில், யாதவப்ரகாச் என்று முழுச் சொல்லாகக்கொண்டு, அப்பெயர்பூண்ட மாயாவாதி குருவைத் தமிழுடைய க்ருபாபலத்தினால் உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க, முதலில் தமக்கு உபாத்யாய ராயிருந்த யாதவப்ரகாசரையும் தமக்கு அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளும்படியான ப்ரபாவ முடையவர் எம்பெருமானார் என்க, இவ்வரலாறு உடையவ : சரிதையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

24. (அ. அவரோபிதவாந் ச்ருதே : அபார்த்தாந் ச்ருதே ; அவரோ பிதவாந்) என்று அந்வயம். இதில் ஸபங்க் க்லேஷமுள்ளது. அபார்த்தாந் என்னும் பதம், (அ பார்த்தாந்) என்றும் (அப அத்தாந்) என்றும் பிரியும் பார்த்த னென்று அர்ஜூநானைச் சொல்லி, பார்த்த எல்லாத (அர்ஜூத விரோதிகளான) நீர்யோதநாதிகளை அபகர்த்தர்களென்று சொல்லுவதாகக் கண்ணப்ரமான அர்த்தத்தில் கொள்ளவேண்டும். ச்ருதியென்று கீத்திக்கும் பெயர்: வேதத்திற்கும் பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தர்களான தூர்யோதநாதி களைக் கீர்த்தியிலிருந்து கிழேயிறக்கிவிட்டான்: பாண்டவ பகுபாதியாயிருந்து * மலைபுரதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்க்குலை நூற்றுவரும் பட்டழியச் செய்து அவர்களைக் கீர்த்தி யிழந்தவர்களாகச் செய்தானென்றபடி, ஸ்வாமி ராமாநுஜரோ வென்னில்: (ச்ருதே; அபார்த்தாந் அவரோபிதவாந்) இதர மதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை ஸமி சீரார்த்த ப்ரதர்சனத்தினால் நிரவித்தருளினவர். ஆனதுபற்றியே * சமிதோதய சங்கராதி கர்வாக முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டாரென்று உணர்க.

25. (இ. ச்ருதியின் அபார்த்தங்களை எம்பெருமானார் நிரவித்தருளிய விதம் விவரிக்கப் படுகிறது... “அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் ” என்கிற முன்றுவது பாதத்தினைப்பூர்ணமா நூறு வேதத்திற்குப் பிறர் கூறின அபார்த்தங்களைத் தாளி உண்மைப் பொருள்களை யுரைத் தருளினதாந் த தெரிவிக்கப்படுகிறது. ‘எந்த ச்ருதி வாக்யத்திற்கு எவ்விதமாகப் பிறர் ஏலாத பாருளோக கூறினா? அந்த எம்பெருமானார்எவ்விதமான அர்த்தங் கூறியருளினர் என்பதை கேட்ரினிக்க, என்டு ஒரு விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு விவரிக்கின்றோம்;—

உபநிஷத்துக்களில் சில வாக்யங்களில் ஒரு தத்வமே உள்ளதாகவும் பல தந்வங்கள் இல்லை யென்பதாகவும் பேசப்பட்டுள்ளது *நேறம் நாநாஸ்தி கிஞ்சந* என்பது ஒரு ச்ருதி வாக்யம் ‘ந இஹ நாநா அஸ்தி கிஞ்சந’ என்று பதம் பிரியும். இஹ நாநா கிஞ்சந நாஸ்தி இவ்வுலகில் பலவென்று சொல்லக்கூடியது எதுவு மில்லை என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் பொருள். “ரகமேவ அதனிதீயம்” என்கிற மற்றொரு ச்ருதி வாக்யமும் மேற்கூறிய பொருளை (அதாவது: பல தந்வங்க கிடையா : ஒரே தல்வந்தா னுள்ளது என்னும் பொருளை) த திடப்படுத்தி யுள்ளது. இப்படி பல வாக்யங்கள் உபநிஷத்துக்களில் உள்ளனவென்று வைத்துக்கொள்வோம்,

54. அந்த உபநிஷத்துக்களிலேயே மற்றுஞ் சில விடங்களில் பல தத்வங்கள் உள்ளன வென்று காட்டுகின்ற வாக்யங்களையும் காணுகின்றோம்; அப்படிப்பட்ட வாக்யங்களில் சிலவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்:- (1) *ஸரம் ப்ரதாங்கம் அம்ருதாக்கரம் ஹர: காராத்மா நெள ஈசதே தேவ ஏக: * இது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனால், அசேதனப் பொருளும் சேதனப் பொருளும் இவ்விரண்டுக்கும் இறைவனை ஒரு பகவானும் ஆக மூன்று தத்துவங்களுள்ளவாகச் சொல்லப்படுகிறது. (2) * ஜுராஜ்ஞேள தவாஸஜா வீச நீசெள *-இதுவும் ஒரு ச்ருதி வாக்யம்; இதனாலும் ஒரே தத்வ மல்ல, வெவ்வேறுபட்ட தத்வங்களுடெடுத்துப்பது காட்டப்படுகிறது. (3)

*தவா ஸபர்ஞை ஸயஜா ஸகாயா ஸமாநம் வருகூம் பரிஷ்ளவஜாதே, தயோரந்தய: பிப்பலம் ஸ்வாது அத்தி அந்தந்தந்யோஅபிசாக்ஷி என்கிற இதுவும் அப்படிப்பட்ட மற்றொரு ச்ருதிவாக்யம். இரண்டு பகவிகள் ஒன்றேடோன்று இணங்கிக்கொண்டு ஒரு வருஷத்தில் (அசேதநமான சரீரத்தின்) அணைத்துகிடக்கின்றன வென்றும், அவ்விரண்டு பறவைகளுள் ஒரு பறவையானது (ஜீவாத்மா) புன்ய பாபருப கர்ம பலங்களை இனிதாக உண்டு சளிக்கின்ற தென்றும், மற்றொரு பறவையானது (பரமர்த்மா); ஒன்றும் உண்ணுமல் மிக விளங்குகின்ற தென்றும் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தினால் கூறப்படுகின்றது. இதனால் சேதந-அசேதந ஈவரர்களாகிற மூன்று தத்வங்களுள்ளனவென்பது தெளிவாக விளங்கிறது. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களும் உபநிஷத்துக்களில் பலவுள்ளன வென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

55. பல தத்துவங்கள் கிடையா; ஒரே தத்துவந்தா னுள்ளதென்று கூறுவதாக மூதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை அபேத ச்ருதி என வழங்கப்பெறும்; அத்வைத ச்ருதி யென்பதும் மறு பெயர். பிறகு, பல தத்வங்களுள்ளன வென்று கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை பேத ச்ருதி அல்லது தவைத ச்ருதியென்று வழங்கப்பெறும்; இவை ஒன்றேடோன்று முரண்படுகின்ற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன. ‘பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒன்றேதான்’ என்று ஒரிடத்திற் சொல்லுவதும், பல தத்வங்களுடென்று பிறதோ ரிடத்தில் விவரித்துக் காட்டிக் கூறுவதும் பரஸ்பரம் முரண்பட்டதே யன்றே? ஒன்றுவதான் தத்வம் என்று சொல்லிவிட்டால், பல தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்வது கூடாது; பல தத்வங்கள் உண்டென்றால் ஒன்றே தத்வ மென்பது பொருந்தாது; ஆகவே முரண்பாடு மூதலிக்கப்பட்ட தாயிற்று. இது பொருந்துமா?

56. ‘‘வேதநால் ஒத்தின்றதுண்மையல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே’’ என்ற திருமழிசையாழ்வார் திருவாக்கின்படி யதார்த்தமே யுரைக்கவல்ல உபநிஷத்துக்கள் பரஸ்பர விருத்தமாக வோ அஸங்கதமாகவோ சொல்லமாட்டா வாதலால், மேலே யெடுத்துக் காட்டின ச்ருதி வாக்யங்களை முரண்பாடு சிறிது மின்றியே ஸங்கதமாகப் பொருத்த விடுகிற வழி என்ன? என்பது ஆராய்ப்படவேண்டும். ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், ஒரு தத்துவமே யுள்ளதென்று ஒதுக்கிற அத்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே எடுத்துக்காட்டிய அபேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக் கொண்டு ஒன்றேதான் தத்வமென்று நிர்வலமித்தார்கள். பல தத்வங்களுடென்றேதுகின்ற தவைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே எடுத்துக் காட்டிய பேத ச்ருதிகளை ஒருவாறு ஒள்பசாரிகமாக நிர்வலமிக்கலாமென்றும் அவர்கள் கருதினார்கள். சேதனப் பொருள்களும் அசேதநப் பொருள்களும் மூன்ளன வாகத் தோன்றுவது மாயையின் தோற்றமே யாதலால், அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகச் சொன்டு பேத ச்ருதிகள் அவதரித்ததாக நிர்வலமித்துவிடலா மென்பது இல்லத்தைகிடைவின் ஏற்றது. ஆகவே தவைத ச்ருதிகளைத் தன்னி அத்வைத ச்ருதிகளையே முக்யமாகக் கொண்ட

படியால், இவர்கள் அத்வைத்தினேன்று வழங்கப்படுகிறார்கள். பேதம் மாயை தோற்றும் என்கிறார்களாதலால் அவர்கள் மாயாவாதிகள் என்றும் வழங்கப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீமத் ஆண்தல் தீர்த்த ஸ்வமயிகள் த்வைத் ச்ருதிகளான பேத ச்ருதிகளை முக்கியமாகக்கொண்டு அத்வைத் தீர்த்த ஸ்வமயிகள் த்வைத் ச்ருதிகளான பேத ச்ருதிகளை முக்கியமாகக்கொண்டு அத்வைத் தீர்த்த ஸ்வமயிகளை முக்கியமாக நிர்வலியிக்கலாமென்று சருதுகிறார்களாதலால், அவர்கள் மத்வாசாரிய ஸ்ம்பரதாயஸ்தர்கள்) த்வைத்தினே என வழங்கப்படுகிறார்கள்.

58 ஆக மேற்கூறிய (அத்வைதம் த்வைதம் என்கிற) இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ஒரு வகையான உபநிஷத் வாக்கியங்களே ஒதுக்கப்பட்டு ஒருவகையான உபநிஷத் வாக்கியங்களே முக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது தேறுகின்றது சித்து அதித்து ஸ்வவரண் என மூன்று த்வைங்கள் ஸ்ம்பியமாக உள்ளன இவ்விடிற அர்த்தம் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகட்டும் அவரைச் சார்ந்தவரைச்சட்டும் உடன்பாடன்று, ஒரே த்வைந்தா ஞானாது என்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீமத்வாசாரிய ஸ்வாமிகட்டும் அவரைச் சார்ந்தவரைச்சட்டும் உடன்பாடன்று

59 அத்வைகிள் சில ச்ருதி வாக்கியங்களைத் தள்ளவும். த்வைத்தினே சில ச்ருதி வாக்கியங்களைத் தோமானும். இனி, ஒரு கணைத்தள்ளவும் நேர்ந்திருக்கின்ற தென்பதை இத்வரையில் விவரித்தோமானும். இனி, ஒரு ச்ருதி வாக்கியத்தையும் தள்ளாமல் உபநிஷத் வாக்கியங்கே ஜொலாவந்தறியுமே ஸமரஸ்ப்படுத்தி ஒன்றையும் மொதுக்காமல் யிகவும் பொருத்தமாகவே நிர்வலியித்தருளினவரைகள் நம் பூருவாகாரி யர்கள். அவர்களில் தலைவர் பகவத் ராமாநுஜர் ஒரே த்வைந்தா ‘ஞானாது என்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாக்கியங்களையும், பல தக்கங்களுண்டென்று தெரிவிக்கின்ற ச்ருதி வாக்கியங்களையும் எப்படிடி பொருந்த விட்டிருக்கிற ரேன்பது இனி உபபாதிகப்பட்டிருக்கிறது. உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவைப் பல வென்றும் ஒன்றே என்றும் சொல்வதற்குப் பொருக்கமுண்டு. உதாஹரணமாக ஒரு கடிகாரத்தை பெறுத்துக் கொள்வோம் அஃது ஒன்றால் பலவா? என்று கேட்டால், கையில் ஒரு கடிகாரமே உள்ளதாகையால் ஒன்றே என்று சொல்வோம். அதனை அதை நாம் ஊன்றிப் பாரிக்குங்கால், அதில் பலபல வஸ்துக்கள் அவயவங்களாக (உறுப்புகளாக)ச் சேர்ந்திருப்பது புலப்படாமற்போகாது பல அவயவங்களோடு கூடிய அவயவங்களை வஸ்து என்று ஏற்படுமேயலாது ஒரு வஸ்துவக்குமேல் வேறொரு வஸ்துவை இதிஸ் திடையாகித்தன்று சொல்வதாக ஒரு கடுருகாலும் ஏற்படாது. இப்படி கடிகாரமென்கின் ஒரு வஸ்துவையல்லவு: உலகிற் காணும் எந்த வஸ்துவை யெடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும் இப்படி ஒரு விதத்தில் ஜக்யமை மற்றதனுருவித்ததில் அநேகத்வமும் தோன்றியே திரும் படுக்கை தலையணை, வண்டி, விடு (முக்கிய ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஸ்தால் த்ருஷ்டியில் ஒரே வஸ்துவாகவும் உறுப்புக்களை உரிடக் காணுமிடத்துப் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அநுபவலித்தம் நம்மையே யெடுக்குத்தக்கொள்வோம். ‘ராமாநுஜ் ஞானபவன் ஒதுவன்’ என்று சொல்லுகிறோம் ‘சௌனி வாய்க்கண் முக்க முதலான பல உறுப்புக்களோடு கூடிய ஆத்மாவாகிய அந்த வ்யக்க கராமாநுஜன் சிலப்பாயிரக்கிணங்கும் இல்லிரண்டு வார்த்தைகளிலும் ‘ராமாநுஜன்’ என்கிற சொல் உள்ளது, வழங்கி வாங்கிகிறோம் இல்லிரண்டு வார்த்தைகளிலும் ‘ராமாநுஜன்’ என்கிற சொல் உள்ளது, சிலப்பாயிரக்கிணங்கு ஜனன்னும்போது ராமாநுஜ் ஜனன்கிற சொல்லானது சரீரத்தை நோக்கியது மேதாவியா யிருக்கிறேன்னும்போது அந்தச் சொல் ஆந்மாவை நோக்கியது என்கிவப்புநிறம் சரீரத்திற்கு ஏற்றுமேயலாது. ஆத்மாவிற்கு ஏலாது. மேதாவித்வம் (அதாவது அறிவுடைமை)

ஆத்மாவுக்கு ஏற்றுமேயல்லது, சரீரத்திற்கு ஏலாது. ஆகவே ஒரே பதம் சில ஸமயங்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் சில ஸமயங்களில் உறுப்பைக் குறிப்பதாயும் தேறுகின்ற தெஸ்பது தெற்றென விளங்கிறது,

60. இனி, நாம் முன்னே காட்டிய பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையும் மெடுத்துக் கொள்வோம். சித்து அசித்து ஈச்வரனென மூன்று தத்வங்கள் ஞானங்வாகச் சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்யங்கள் (பேத ச்ருதிகளானவை). உண்மையாக அப்படிப்பட்ட மூன்று பொருள்களிருப்பன வாசச் சொல்லுகின்றன வாதலால் பொருந்தும். ஒன்றேயுள்ளது என்று சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்யங்கள் (அபேத ச்ருதிகளானவை). சேதந அசேதநப் பொருள்களை சரீரமாகக் கொண் பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற உண்மையைக் காட்டுகின்றனவாதலால் இவையும் பொருந்தும் இப்படி ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் துணை புரியும் ச்ருதி வாக்யங்கள், ‘யள்ள ப்ருதி சரீரம்.... யளிய ஆத்மா சரீரம்’ இத்யாதியாக உள்ளவைகளாம். சரீர சரீரபாவத்தை விளக்கவல்ல வாக்யங்களாகும். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்த விடுகிற வாக்யங்களாதலால் கடக ச்ருதி யென்று வழங்கப்பெறுமினவை. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களில் தவைதிகளும் அத்வைதிகளும் கண் செலுத்தாமையினாலேயே, அவர்கள் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸமரஸப்படுத்த அவகாச மில்லை யாயிற்று.

61. நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இந்த யுகாதியில் ப்ரதம ப்ரவர்த்தகரான நம்மாற் வார் தமது திருவாய்மொழியில் ‘உடன்மினை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துளன்’ என்கிற அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸ்ரூதியினால் சரீராத்மபாவத்தை நிதியரக்கக் காட்டி யருளினபடியால் ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்ய சிகாமணிகள் அந்தத் தில்ய ஸ்ரீஸ்ரூதியையே பின்பற்றி ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸ்மரஸமாக நிர்வஹிக்க வல்லவர்களாயினர். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களில் தலைவரான ஸ்வாமி ‘ராமாநுஜரைப் பற்றி; அவரோபி தவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந்’ என்று கூறியது மிகப் பொருத்தமானதென்று உணரத்தக்கது. ஆக இவ்வளவும் விசிஷ்டாத்தைக் கொள்கையை விளக்கமாக விவரித்தோமானாலும். இவ்வர்த்தங்களையேக்காம் ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் நெஞ்சிற் பதியவைத்துக்கொள்ள ஸ்ரீ வேதாற்ததேசிகன் தாமே ஸங்கல்யஸ்தர் யோதயத்தில் அருளிச்செய்த ச்லோகரத்த மொன்றுமுண்டு: அதைக்கண்டபாடம் செய்வது நலமென்று கருதிக் கீழே குறிப்பிடுகின்றோம். “மிதோ பேதம் தத்வேஷ் வபிலபதி பேதச்ருதிரதேர விசிஷ்டைக்யாத் ஜக்யச்ருதி ரயி ச ஸார்த்தா பகவதி, இமாவர்த்தெள கோப்தும் நிலைஜகதந்தர் யமயிதா நீரீசே லக்ஷ்மி: ச்ருதிபிரபராபி;ப்ரணிததே என்பதாமது.

62. பகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்திற்கு சரீராத்மபாவமே உயிரானதென்றும், அதைத் திடமாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பெறில் எந்த மதாந்தரஸ்தர்களையும் எளிதில் வென்று விடலாமென்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் தாமே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஒரு ச்லோகரத்தந் மருளி திறாள்ளியுஅ: :ர் தும்வண்ட பாடஞ்செய்துகொள்ளத் தக்க தென்று கீழே குறிப்பிடலாகிறது-

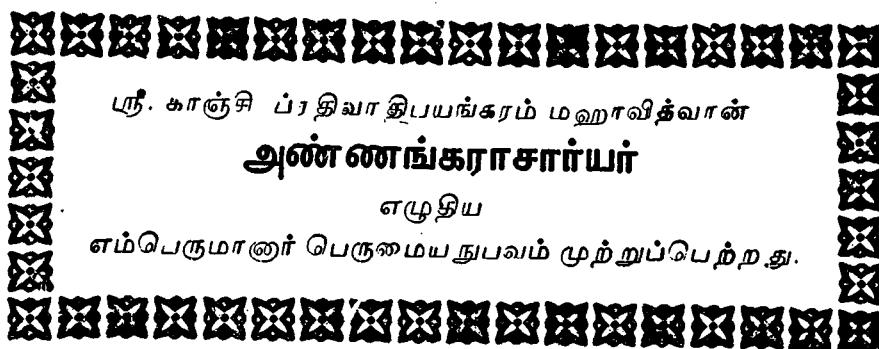
“யதியேதம் யதிஸாரிவபௌமகதீசதம் விதயாத் அவித்யாதமः-
ப்ரதியஷப் ப்ரதிதந்த்ரமந்திமயுகே கக்சித் விபச்சித்தமः
தத்ரைகத்ர ஜித்யுபைதி விலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா
ஹேவாகப்ரதமாந வைதுககதாகல்லோல கோலாஹலः”

என்பதாம்.

இந்த சலோகத்தின் ஏருத்தாவது - அகவிஞர் நீங்குவதற்கு ஸாப்ரபாத காலம் போன்றதும் எம்பெருமானாலே விரிவாக நிருபிக்கப்பட்டதுமான சரீராத்மயாவமாகிற இந்த ப்ரதிதந்த்ரத்தை இந்த யுகத்தில் யாவதினாகுவன் நன்கு தெரிந்துகொள்ளப்பெறுகிறான் அப்படிப்பட்ட ஒரு வித்வானுடைய முன்னிலையில் மதாந்தரஸ்தரை எத்தனைபேர் திரண்டு எவ்வளவு அட்டவாணிகள் செய்தாலும் அவை ஒரு நொடிப்பொழுதில் தொலைந்திடுமென்பதாம். மற்றுமுள்ள விந்தாந்திகள் ஒருவருமிசையாதே தன்னுடைய வித்தாந்தத்திற்கே அஸாதாரணமான அர்த்தம் ப்ரதிதந்த்ரமெனப்படும். எம்பெருமானார் தர்சனத்திற்கே அஸாதாரண முமாய் ப்ரதாநமுமான அர்த்தம்—சேதநாசேதநங்களுக்கு மீச்வரனுக்குமுன்டான சரீசாத்மத்வம். இதுதனை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ளப் பெற்ற பாக்யசாலிகளுக்கு எந்த வேதாந்தவாக்யமும் எளிதாகப் பொருந்திவிடும். அஸங்கதார்த்தமென்றே ஒள்பசாரிகார்த்தமென்றே ஆக்கவேண்டியதான் வேதாந்தவாக்கியம் எதுவுமேயிராது. இவ்வொரு விஷயாதைக்கொண்டே ந்த ப்ரதிபக்ஷிகளையும் வென்றுவிடலாமென்றதாயிற்று. ... --- ---

இவ்விஷயத்தை நாம் ஸ்மஸ்கிருதம், ஹிந்தி, தெலுங்கு, தமிழ் ஆகிய நான்கு பாகை களிலும் எழுதி அச்சிட்டிருக்கிறோம். எம்பெருமானார் தரிசனத்தைப் பற்றி ஆங்காங்கு உபந்ய லிக்க விரும்புமவர்கள் தாம் தாம் மேருதலியடைந்து வருவதாகத் தெரிவித்து ஏருகிறார்கள். விசிஷ்டாத்வைத் சந்தர்கா என்கிற வடமொழி நூல் அதிக விஸ்தரமும் அதிக ஸம்கூபமு மின்றிக்கே மத்யஸ்தமாயிருக்கும். அது தேவநாகரலிபியில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. விளை இரண்டே ரூபாய். பிங்களவுத்ஸர மங்கள வெளியீடுகள் இன்னமும் வெளிவரும்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீரஸ்து

மதுராந்தக மித்ரமணிமனோவினோதம்

சங்கநாதபாதுகாக்க்யபத்ரிகாப்ரகாசிதம்

வீரராகவாபிதாஸலுரிய வாங்மயம்,

தேசிகோபதேசநாம சீர்ஷ்கேண! பூவிதம்

லேகயத்ய ஸம்ம்ருகாமி ஸங்மா : ப்ரஸ்ததீய!

காஞ்சிவரதுபயங்கரவம்சியாண்ணங்கரார்ய தாஸேந

ஸ்ரீ வீரராகவார்ய : கரியதே விஜ்ஞாதவிபல தத்வார்த்த :

ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகர்பத்ரிகையில் (காளயுக்தி புரட்டாசியிதழில்) ஸ்ரீமது பயவே வித்சான் ஸாஹ்ருமணி மதுராந்தகம் வீரராகவாசார்யஸ்வாமியெழுதிவெளியிடுவித்துள்ள தேசிகோபதேச மென்னுங்கட்டுரையினால் மஹான்களின் திருவுள்ளாம் கலக்கமுறைதபடிக்கு இது விஜ்ஞாபிக்கவாகிறது. இதை வாதவிவாத ஸ்பர்த்ததையாகக் கொள்ளாமல் மஹான்கள் வரியடைவே கடாக்ஷித்தருளித் திருவுள்ளனமுகந்தருள்வர்களென்று நம்புகிறேன்டியேன். மதுராந்தகஸ்வாமியின் கட்டுரையில் புதிய விஷயம் ஸ்வல்பமிருந்தாலிருக்கலாம்; பெரும்பாலும் பிஷ்டபேஷனம், சர்வித சர்வணமே. ஏற்கனவே அடியேன் பலகால்விடையிறுத்திருந்தும் அதைக் காணுதவர் போலவே திருப்பித்] திருப்பி அதையே எழுதிப்போருவது இந்த ஸ்வாமியின் இயல்பாகவுள்ளது. இவர் சர்ச்சிக்கும் விஷயங்களை ஊக்கமுடன் காண்பவர்கள் சிலரேனும் இருப்பர்களோ வென்பது ஸந்தேஹராஸ்பதமே. அடியேனது இக் கட்டுரையை அந்த ஸ்வாமியொருவர் மட்டும் கடாக்ஷித்தருளினாலும் போதும். முக்கியமாக ஸ்ரீமதாண்டவன் திருக்கண்சாத்தி யருளவேண்டும். [முந்துறமுன்னாம் ஒரு சிறு விண்ணப்பம்.] மஹாஸந்திதானத்திலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகையில் விஷயஸ்நந்திவேசமெவ்வாறி ருந்தாலும் அக்ஷரதோஷமாவது இல்லாமலிருந்ததால் அது ஒரு குணமாகும். இவருடைய கட்டுரையில் சொற்பிழையில்லாத வரி தேடிப்பிடிக்க வேண்டியதேயாகும். அத்தகைய பிழைகளை நாம் விவரித்தால் “அச்சப்பிழைகளை யெடுத்துக் கொண்டு அட்டஹாஸம் பண்ணுவதே இவனுக்குத் தொழில்” என்று ஸாதித்தருள்வர் நம்ஸாஹ்ருந்மணி.

ஆகவே எண்ணிறந்த அப்பிழைகளைப் பரமபோக்கியமாகவே கொண்டு விஷயவிசாரத்திற் செல்வோம். இவர் தாம் உதாஹரிக்கும் ப்ரமாண சர்ரங்களைத் தமக்கே அஸாதாரணமான மருட்சியாலே சின்னபின்னமாக்கியிருப்பவற்றையும் விட்டுத் தொலைப்போம்.

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. தேரமுந்துராண்டவன் காஞ்சியில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்து அரசாண் பாலையிலிருந்து ஒரு ஸ்வாமி வந்து ஏதோ விஷயம் சொல்லத் தொடங்கி அபசப்தமய மாகத் பொழிந்து கொண்டிருந்தார்; அருகேயிருந்தவர்களெல்லாரும் விலவறச் சிரிக்கையில் “அபசப்தபயம் நாஸ்தி அப்பளாசார்ய ஸந்திதெள்” என்று ஆண்டவன் ஸாதித்தருள்க கேட்டேன். விவேகிகளான பத்ரிகாஸம்பாதகர்கள் தாம் இந்த அபத்த அஸம்பத்த புஞ்ஜங்களை எப்படித்தான் அக்சிட்டார்களோ அறியோம்.

அவதரணிகை இவ்வளவே போதும். விஷயங்களை ஒவ்வொன்றுக்க் கேண்மின். இந்த வீண் போதுபோக்கு—தண்டப் போதுபோக்கு நமக்கு அவசியந்தானு? என்று இடையைடையில் வெறுப்பு முண்டாகிறது இக் கட்டுரையெழுதுவதில். ஆனாலும் தொடங்கியாயிற்று: கூடுமான ஸம்கேஷப்த் தில் முடிக்கிறேன். திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த தில்யப் பிரபந்தங்களின் பெளர்வாபர்யத் தில் ஒரு விவாதம். திருமடல்களின் எண்ணிக்கையில் ஒரு விவாதம். ஸப்ததிரத்தநமாலிகை, *சிரோன்று தூப்புல் செய்யுள்—இவற்றில் ஒரு விவாதம். இங்கு ஸென் மற்றுஞ்சிலவுள். முந்துற முன்னம் பெளர்வாபர்ய விழர்ச்சத்தை முடிப்போம்,

பகவத் பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ஒன்பது க்ரந்தங்களின் பெளர்வாபர்யத்தை முன்னம் விமர்சிப்போம். ஸ்ரீதேசிகனருளிச்செய்த குருபரம்பராஸார மென்னும் ரஹஸ்யத்தில் எம்பெருமா ஞாருளிச்செய்த க்ரந்தங்களை அடைவே அருளிச்செய்து வருகையில் “இவரருளிச் செய்த பிரபந்தங்கள் – ஸ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்த்தஸங்கரஹம், ஸ்ரீதோபாஷ்யம், சிறிய கத்யம், பேரிய கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், நித்யம்—ஆக ஒன்பது” என்றுள்ளது. இத்தால் ஸ்ரீபாஷ்ய தீபஸாரங்கள் அருளிச் செய்த பிறகே வேதார்த்த ஸங்கரஹமருளிச் செய்யப்பட்டதென்பதும், சரணைகதி கத்யத்திராகு முன்பே ஸ்ரீரங்ககத்ய மருளிச்செய்யப்பட்டதென்பதும் ஸ்பஷ்டமாகத் தேறுகிறது. கத்யவிஷயமிருக்கட்டும். வைகுண்ட கத்யத்திற்கும் பிறகே சரணைகதி கத்யம் அருளிச் செய்ததாகவுமிருக்கட்டும். வேதார்த்த ஸங்கரஹம் ஸ்ரீபாஷ்ய தீபஸாரங்களுக்குப் பிறப்பட்ட தென்று தேசிகன் தெரிவித்தருள்வதைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தில்— “யதுக்தம் வேதாந்த வாக்யாநிந்விசேஷ....”; இத்யாதியான வாக்யச்சேரணையில்—“ப்ரபஞ்சிதச்ச அயமர்த்தோ வேதார்த்த ஸங்கரவே; அத்ராபி ஆரம்பணைதிகரணே நிபுணதர முபபாதயிச்சயதே” என்றுள்ளது. *த்ரிம்சத்வாரம் ச்ராவிதசாரீரக பாஷ்ய: என்றும், *ப்ரவசநவிதாவஷ்டாவிம்சே ஜயத்வஜ பட்டிகா* என்றும் பேசிவைத்த தேசிகனுக்கு இந்தவிடம் விஸ்மருதமாயிற்ற? அதிதமும் அத்யா பிதமும் ஆசவில்லையா? அல்லது, (வேதார்த்தஸங்கரஹே) ப்ரபஞ்சத: என்பதற்கு பூதகாலப்பொருள் விவக்கிதமன்று; *அசம்ஸாயயம் பூதவச்ச* என்கிற வியாகரண ஸாதரத்தின்படி பலிஷ்யதர்த்தம் கொள்ள வேணுமென்கிறீரா? பகவத்கீதையில் பத்தாமத்யாயத்தில் பத்தாவது கலோகம்* தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்*என்பது. இங்கு ஸததயோகம் ப்ராப்தவதாம் என்று பொருள் கொள்ள எதே “மயி ஸததயோகம் ஆசம்ஸமாநா நாம்” என்று பணித்தருளினார் பாஷ்யகாரர்; தாதபர்ய சந்திரிகையில் தேசிகனும் ‘அப்படித்தான் பொருள் பணிக்க வேணுமென்று ஒளித்யம் காட்டியருளுகிறார் அதை மூலமாகக் கொள்ளலாமே நம்மவர். அல்லது வேறு வழி ஏதேனும் பற்றுகிறாரா? இது முக்கியமாகத் தெரிய வேண்டும்.

இவர் வேதமோதினவர்களிடத்திலே சர்ச்சை செய்ய வேண்டிய விஷயமொன்றை ப்ரக்ருதோபயோகியாக ஜிஜ்ஞாபிக்கிறேன்; தைத்திரியயஜூஸ்ஸம்ஹிதை மூன்றாவது காண்டம் முதல் பரச்நத்தில் *மரு: புத்ரேப்யோ தாயம் வ்யபஜத*என்று தொடங்கும் அநுவாகத்தில் ஒரு கதை ஒதுப்பட்டுள்ளது; அதாவது (வேதபாஷ்யாநுஸாரேண எழுதப்படுகிறது);

மநுவானவர் ஒருகால் தம் புதல்வர்கட்குப் பங்கு பிரித்துக் கொடுத்தார். அப்போது, நாபாநேதிஷ்டனென்கிற ஒரு புதல்வன் மட்டும் ப்ரஹுமிவிதயை யதிகரிப்பதற்கு வெளியூர் சென்றிருந்த படியால் அவனுக்குப் பங்கு ஒன்றும் வைத்திலர். இஃதறிந்த நாபாதேதிஷ்டன் ஒடிவந்து’ அப்பா! எனக்கு ஏன் நீர் பங்கு வைக்கவில்லை? என்று பினங்க, அதற்கு அவர் சொன்னதாவது’பின்னாய்! உனக்கு நான் பங்கு வைக்காமல் போகவில்லை; அதோபார், அங்கிரஸ்ஸாக்களென்பவர்கள் வேள்வி செய்கின்றனர்; அவர்கள் முக்கியமான மந்திரத்தை மறந்து போவர்கள்; அதை இதோ உனக்குக் கற்பிக்கிறேன். நீ அங்குச் சென்று ஸமயத்தில் இதை அவர்களுக்கு நினைவுட்டிச்சொல்லு. அவர்கள் மிக மகிழ்ந்து யஜ்ஞாசிஷ்ட பக்களையெல்லாம் உனக்குக் கொடுத்திடுவர்கள்; அவற்றால் நீ மஹாதனையே விடுவாய்’ என்று சொல்வி அவனுக்கு அந்த ப்ராஹுமணாத்தை உபதேசித்தார். அவனும் அப்படியே அங்குச் சென்று ஸமயத்தில் அந்த மந்திரத்தைச் சொல்ல, அவர்களினுடைய அபிஷ்டம் நிறைவேறி யஜ்ஞாசிஷ்ட பக்களையெல்லாம் இவனுக்கு [நாபாநேதிஷ்டனுக்கு]க் கொடுத்தார்கள். இவன் அவற்றை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட, ருத்ரன் அங்கேற வந்து “பயகே! யஜ்ஞாசிஷ்ட பக்களுக்கு நான்தான் ஸ்வாமியாகையாவே இவர்களுக்கு இவற்றைக் கொடுக்கவும் அதிகாரமில்லை; நீ அவற்றைக் கொண்டு போகவும் தகாது” என்று தகைந்தான..... மேலே செல்லுகிற கதையிருக்கட்டும். இல்வளவால் ருத்ரனே பசுபதியென்று தேறிற்று. இது மூன்றாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்திலுள்ள கதை. ருத்ரனுக்குப் பசுபதித்வம் எப்போது வந்தது? என்று விமர்சிக்கவேணும். மேலே ஆறுவது காண்டம் இரண்டாம் ப்ரச்நத்தில்*

ஸ்ப்ததிர்த்தமாலினையைப்பற்றி

அவ்வுமத் குலகூடஸ்தர் தேசிகன் விஷயமாக இப்பெயர் பூண்டதொரு ஸ்தோத்ரம் பணித்து தாகச் சொல்லி ஒரு நூல் அச்சிட்டுள்ள ரக்கள். இந்த ஸ்தோத்ரத்தை இயற்றுவதற்கு ப்ரதிவாடி பயங்கராசார்யருக்கு யோக்யதையில்லையென்றாலும், இந்த ஸ்துதியைக் கொள்வதற்கு ஸ்வாமி தேசிகனுக்கு அர்ஹத்தையில்லையென்றாலும், நெஞ்சால்நினைக்கவும் முடியாது; எழுபது சுலோகங்கள்ல; எழுநூறு, ஏழாயிரமுஞ்சொல்லித்துதித்திருந்தாலும் ஏற்கும் பெரும்புக்கும் படைத்தவர் ஸ்வாமி தேசிகன். அன்றையைபவத்தில் அவருடைய க்ருதிகளை நிர்தேசிக்குமளவில் ‘ப்ராசார்ய ஸ்பததிர்த்தமாலை’ என்றெருங்கூடுதி பணித்ததாக எழுதப்பட்டுமிருக்கிறது. அது அச்சிடப்பட்டிருக்கவில்லை. மற்றும் பல நூல்களைப் போல அதுவும் இப்பதமெனத் தெரியவருகிறது. ஏன் அப்படி சொல்லவேண்டும்? இப்போதிருக்கிற ஸ்துதியை அவருடைய க்ருதியாகக் கொள்ளப்படுவதற்கு என்ன குறை? என்று கேட்கலாம். குறிக்கொண்டிது கேள்வின் ;

ஸ்தோத்யருடைய பெருமைகளையும் பெரும் புகழ்களையும் உலகமுகக்கப் பேசவது ஸ்தோத்ரமாகும்; ஸ்துத்யரிடத்தில் உலகுக்கு ஜாகுப்பை பிறக்கும்படியாகப் பேசவது ஸ்தோத்ரமாகுமா? “ஆசாரியர் உலகமெலாம் போற்றவெழுந்தருளிருந்தார்; அவருடைய திருவடிகளில் வணங்காதவர்களும், அவருடைய திருக்குணங்களில் ஈடுபோதவர்களும் ஒருவருமிருந்ததில்லை” என்றிப்புடைகளிலே பேசவது ஸ்தோத்ரமாகுமே யொழிய, “உலகமெல்லாம் யறிக்கும்படியாகவும் பரிசுப்படுத்துக படியாகவுமிருந்தார்” என்று பேசி வைப்பது பறிப்பாகுமத்தனியல்லது ஸ்துதியாகாதென்பதை பாலிசனுமறிவன்; நவீனர் சொல்லுகிற ஸ்பததிஸ்துதியிலுள்ள ஒரு சுலோகத்தை மட்டும் கேள்வின்;

‘ஹந்த! ஹந்த! ராமக்ருஷ்ண தூஷணையிதாயினாம்
விம் நு சித்ரமத்ர சைத்ய ராவணுநஸாரினும்’ என்பது.

எம்பெருங்கான் விஷயத்தில்*கேட்பார் செவிசு கீழ்மை வசவகளே வைதுகொண்டிருந்த சிகபாலாதிகளைப்போல காது கொண்டு கேட்கமுடியாத தூஷணங்களையே தேசிகன் திறுத்தில் அக்காலத்தவர்கள் பொழிந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்று கணியியற்றுவதா ஸ்தோத்ரம்? இப்படி எந்த ஆசாரியர் விஷயத்திலாவது ஸ்துதி நூல் தோன்றியுள்ளதா? இந்த அஸ்யாவித்ததை ஆராய்ந்தறிய வல்ல விவேகிகள் கடவா நன்பருடைய வகுப்பில் இல்லை?

யதிராஜஸ்பதத்தியில் –“க்ருதிக்ரேணி சூபாபதபஹுமதே ஸ்வபகஷஸ்தாந் தோஷாந் விததமதி: ஆரோபயதி ய:; ஸ்வஹாஸ்தோத்கஷப்பதைல் ஸ கஹு நிறுகாத்ரேஷு-பஹு-ஸம் கலத்பிர ஜஸ்பாலீர்க்கந்தல் மாலிம்பதி ஜட:” என்று ஸ்வாமி தேசிகன் பணித்தருளின சுலோகம் எவ்வளவு கம்பிரமாகவுள்ளது! ஸ்தோத்ரமென்றால் இப்படியங்கிறே இருக்கவேண்டும். ‘தின்னையின்மீது வீற்றிருந்து கரந்தாவலோகனஞ் செய்து கொண்டிருந்த தேசிகனைக் காலைப் பிடித்திழுத்துத் தெருவிலே தள்ளினார்கள்; தலையிலே படும்படி பாதரகைகளைக் கட்டித் தொங்க விட்டு வைத்தார்கள்; சராத்தத்திற்கு நீமந்தரணத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டிருந்து வஞ்சித்தார்கள்— என்றிப்படியெல்லாம் அபத்த புராணங்களையும் அம்மையார் சரிததகளையும் எழுதி வைப்பதா தோத்திரம்! இப்படி தீஷணமான அபகாரங்கள் படும்படி தேசிகன் யாருக்கு என்ன தீங்கு விளைத்தார்? ‘தொண்ட மண்டல வேதியர் வாழவே தூயதென்மறை வஸ்வவர் வாழவே’ என்று தென்கலை

ஸமீப காலத்தில் இவ்வுரில் நடந்த ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி மஹாத்ஸவங்கள்.

சின்ன காஞ்சீபுரியில் கீழன்டை மாடவீதி, வடவண்டை மாடவீதி, ஸன்னிதி வீதி செட்டித் தெரு, திருப்பக்குடல் வீதி ஆகிய ஐந்து வீதிகளில் ஸ்வாமி கள் ஜவர்க்கு அறுபதாண்டு நிறைவு விழா சிறப்பாக நடைபெற்றிருப்பதைப்பற்றித் தெரிவிக்கலாகிறது.

1. கீழன்டை மாட வீதியில் பூர்மான் உ. வே. (திருக்கோட்டியூர் சாத்துப்படி வரதாசாரியர்—தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் சாத்துப்படி மிராசதாரரும், அத்யாபக மிராசதாரருமான இவர்க்கு ஆவணிமீ பரணீ நகூத்தரத்தில் ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி யை முன்னிட்டு ஆடிமீ 30-ஆம் தேதி (15-8-78ல்) திவ்யப்ரபந்த சேவையும் வேத பாராயணமும் 10 நாள் பூர்த்தியாக நடைபெற்று, ஆவணிமீ 8 ஏ (24-8-78ல்) அனேக திவ்யதேச ஸன்மானங்களுடன் உபயவேத சாத்துமுறையும் திருக்கவியாணமும் நிறைவேறிற்று.

2. வடவண்டை மாட வீதியில், பாண்டவ தூதப்பெருமாள் ஸன்னிதி தர்மகர்த்தாவும், ஷெ ஸன்னிதி கைங்கரிய பருமான பூர்ம் உ. வே. திருமலைவிஞ்சிமூர் பூர்த்திவாஸாகாரியர் குமாரருமான (ஜோஸ்யர்) ரங்கஸ்வாமி அப்யங்காருக்கு ஆவணிமீ 5 ஏ (21-8-78) ஷஷ்டியப்த பூர்த்திசாந்தி சிறப்பாக நடைபெற்றது.

3. செட்டித் தெருவில் பூர்மான் உ. வே. கொமாண்டூர் இளையவில்லி ஸாந்தரா சாரியர்க்கு மூன்று நாள் திவ்யப்ரபந்த ஸேவையும் வேதபாராயணமும் நடைபெற்று ஆடிமீ 28 ஏ (13-8-78ல்) சாத்து முறையும் திருக்கல்யாணமும் நடைபெற்றது. (இரு விசேஷம்) இந்த திருக்கல்யாணத்தின் ஞாபகார்த்தமாக, பூர்த்தேவாஜஸ்வாமி தேவஸ்தான மணவாள மாழுனிகள் ஸன்னிதி கைங்கரியார்த்தமாக வடவண்டை மாட வீதியில் அமாநவ வரதாசாரியர் மனைவி பெருந்தேவியம்மாள் எழுதி வைத்திருந்த 4-B, நெம்பர் கிருஹத்தை மராமத்து செய்ய நூறு ரூபாய் நன்கொடை அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

4. திருப்பக்குடல் தெருவில் எழுந்தருளியிருக்கும் பூர்மான் உ. வே. ஷஷ்டி வரதா சாரியர்க்கு மூன்று நாள் வேத திவ்யப்ரபந்த பாராயணங்கள் நடந்து ஆவணிமீ 5 ஏ (21-8-78) திங்கட்கிழமையைன்று மாங்கல்யதாரனம் நடைபெற்றது.

5. ஸன்னிதி வீதியில் பூர்மான் உ. வே. கோடி கண்ணிகாதானம். ஸந்தான கோபால தாதாசாரியர்க்கு மூன்று நாள் வேதபாராயணத்துடன் புரட்டாசி பரணீ நகூத்திரத்தில் வேதசாந்தியும் திருக்கல்யாணமும் நடைபெற்றது. அனைவரும் நீடுழி வாழ்க.

P. B. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் நூல் துறைகள்.

1. நாலையிர தில்யப்பிரபந்த விரைகள்,	9. வேதவிசாரலக்ஷண நூல்கள்.
2. பூர்வாசார்ய தமிழ்ப்பிரபந்த „	10. லோகாபிராம உபன்யாஸ நூல்கள்.
3. ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ர „	11. பாபஷைப்பதிகேடுப நூல்கள்.
4. ஆத்வாராசார்யப் பிரபாவ நூல்கள்,	12. உபந்யாஸக ஸெஸபாக்ய நூல்கள்.
5. இதிஹாஸ புராண ச்சித்திர „	13. வடமொழி நூல் திரள்கள்.
6. சஹஸ்ரார்த்த விளக்க „	14. ஹிந்தி பாஷையில் நூல்கள்: „
7. வேதாந்தப் பொருள் விளக்க „	15. தெலுங்கு பாஷையில் „
8. ஸத்ஸம்ப்ரதாயாச்த் த விளக்க „	16. பூர்வாசார்ய ச்சந்த வெளியீடுகள்.

விரிவான கியாடலாகுகள். தருவித்து விவரங்காண்க

சுத்தாப்பணம் M. O. செய்பவர்கள்

P. B. ANNANGARACHARYA.

Editor, GRANTHAMALA, Kancheepuram-631503

என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்புக.

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,

Kanchipuram, Pin Code, 631503.

To

Sriman/Srimathi

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami

and Printed by E. Devarajan at Sri Kamakshi Press.

No. 44-c, Thirukatchinambi Street, Kancheepuram-631503.